

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

14. DUBNA 2002

Z obsahu:

**Smysl a naplnění
lidských dějin**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
27. 3. 2002
- strana 2 -

Znak života věčného

- strana 4 -

Povolání ke svatosti

Poselství Jana Pavla II.
k XXXIX. světovému dni
modliteb za povolání
- strana 5 -

Ohnivý sloup

- strana 7 -

**Strategie působení
démonů**

- strana 9 -

**Quo vadis, sociální
demokracie?**

- strana 10 -

Ztráta víry

Jako podmínka atestace
z gynekologie
- strana 11 -

**Zakazuje bible
homosexualitu?**

- strana 14 -

Veronika, malomocná

- strana 15 -

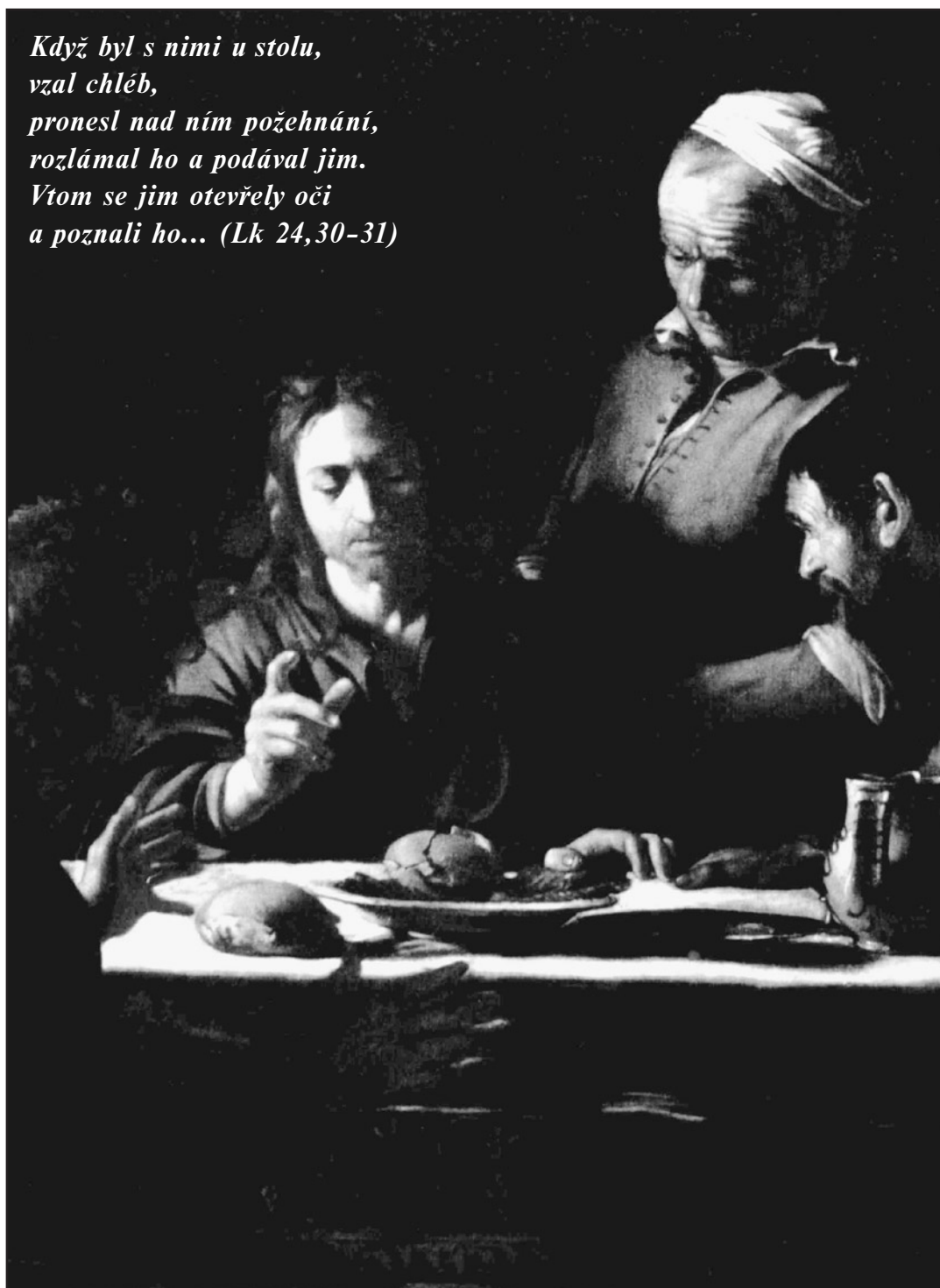
Život Kristův (71)

- strana 16 -

Skutečná tvář otce Pia (15)

Četba na pokračování
- strana 18 -

*Když byl s nimi u stolu,
vzal chléb,
pronesl nad ním požehnání,
rozlámal ho a podával jim.
Vtom se jim otevřely oči
a poznali ho... (Lk 24,30-31)*

Editorial

Dokud si dva učedníci cestou do Emauz vykládali Boží slovo po svém, kráčeli špatným směrem. Ale jakmile jim božský Mistr otevřel oči, rázem změnili směr o 180°. Z toho je zřejmé, že mezi lidským a božským pojetím pravdy a spravedlnosti může existovat zásadní rozdíl.

Tento týden (16. 4.) si připomínáme obdivuhodně pokornou svěřici Bernadettu Soubirousovou. Její dodnes neporušené tělesné ostatky jsou trvalým zázrakem a trvalým svědectvím, že poselství, které přinesla světu nejen na základě 18 zjevení Matky Boží, ale i svým dalším skrytým životem, plným tělesného i duševního utrpení, příkládá Bůh velký význam. Nad tím by se všichni měli zamýšlet, i ti, kteří žijí v přesvědčení, že pro sebe žádná »soukromá zjevení« nepotřebují. Kdyby takto uvažovala i astmická dcera mlynáře Soubirouse, nikdo by dnes o Lurdech nic nevěděl. A Lurdy už přece nejsou nějaká »soukromá záležitost«.

To, co z ní učinilo svěřici, nebyl tedy jen samotný fakt, že se jí zjevovala Neposkvrněná Panna, nýbrž způsob, jakým důsledky těchto zjevení promítla do svého života. Matka Boží ji vedla k tak důslednému následování svého Syna, že nakonec i o ní platí slova Božského Mistra: Což to nemusela vytrpět, a tak vejít do své slávy?

Takováto křesťanská důslednost ovšem není něčím, co je jako výjimečné vyhrazeno světcům. Svátý otec nám nepřestává zdůrazňovat, že všeobecné povolání všech křesťanů je povolání ke svatosti, tedy ke stejné křesťanské důslednosti. Právě naše osobní svatost, to jsou ona okna, která máme otevřít světu. A zkušenosti významných konvertitů dosvědčují, že to byl takovýto přesvědčující příklad důsledných křesťanů, který na ně nejvíce zapůsobil. Svět nepotřebuje, abychom se mu snažili zalíbit tím, že si osvojujeme to, co je v jeho duchu. Svět potřebuje být ohromen pravdivostí příkladu, který je opakem toho, než na co je zvyklý. Bohužel ďábel zná účinný způsob, jak tomu zabránit: probouzí, živí a ospravedlňuje všemožné uspokojování tělesné žádosti. Právě ona nejvíce svádí k vlastnímu výkladu Božího slova.

Co je to EDITORIAL? Editorial neboli slovo vydavatele ve stručnosti shrnuje vedoucí myšlenku, která je vyslovena a doložena výběrem článků příslušného čísla.

Smysl a naplnění lidských dějin

Zítřejší začíná velikonoční triduum, které nám znovu zpřítomní ústřední událost naší spásy. Budou to dny intenzivnější modlitby a meditace, ve kterých podporování sugestivními obřady Svatého týdne budeme přemítat o Kristově umučení, smrti a zmrtyvýchvstání.

Svátky svátků

Ve velikonočním tajemství spočívá smysl a naplnění lidských dějin. Katechismus katolické církve zdůrazňuje: »Proto *Velikonoce* nejsou svátkem jako ty ostatní: je to „svátek svátků“, „slavnost slavnosti“, stejně jako Eucharistie je „svátost svátostí“ (velká svátost). Svátý Atanáš je nazývá „velkou nedělí“, jako Svátý týden se na Východě nazývá „Velký týden“. Tajemství vzkříšení, v němž Kristus zničil smrt, proniká mocnou energií náš starý čas, dokud mu všechno nebude podřízeno.« (1169).

Zelený čtvrtek

Zítřejší, na Zelený čtvrtek, budeme rozjímat o Kristu, který ve Večeřadle v předvečer svého utrpení daroval Církvi sám sebe, ustanovil služebné kněžství a předal svým učedníkům nové přikázání, přikázání lásky. Ve svátosti Eucharistie chtěl tak zůstat s námi tím, že se stal naším pokrmem spásy. Po sugestivní mši svaté večere Páně budeme bdít v adoraci s Pánem, poslušni jeho přání, které projevil apoštolům v Olivové zahradě: »*Zůstaňte zde a bděte se mnou*« (Mt 26,38).

Velký pátek

Na Velký pátek znovu projdeme tragickým průběhem umučení Vykupitele až k ukřížování na Golgotě. Uctívání Kříže nám dovolí, abychom hlouběji pochopili nekonečné Boží milosrdenství. Tím, že záměrně prošel touto nesmírnou bolestí, zjevil jednorozený Syn Otce definitivně spásu lidstva. Cesta Kříže je jistě cesta obtížná! A přece jen tak nám bylo sděleno tajemství smrti, která daruje život.

Bílá sobota

Tichá a usebraná atmosféra Bílé soboty nám pak nabízí příležitost, abychom v modlitbě spolu s Marií očekávali slavnou událost zmrtyvýchvstání a zakusili tak již vnitřní radost.

O velikonoční vigílii při zpěvu »Gloria« bude zjeven jas našeho poslání: vytvořit nové lid-

stvo, vykoupené Kristem, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých.

Velikonoce

Až se o Hodu Božím velikonočním bude ve všech úhlech světa zpívat »*Dux vitae mortuus regnat vivus*« - »Pán žití učinil ten div, zemřel a v slávě vládne živ« (sekvence), budeme moci pochopit a až do dna si zamilovat Kristův Kříž: na něm Kristus navždy porazil hřícha a smrt!

Před Kristovou tváří

O velikonočním triduum upřeme svůj pohled intenzivnějším způsobem na Kristovu tvář. Tvář, která trpí v agonii, jež nám dává lépe pochopit dramatickost těch událostí a situací, které i v dnešních dnech sužují lidstvo, Tvář zářící světlem, která před naší existencí otevírá znovu naději.

V listě *Novo millennio ineunte* jsem napsal: »S odstupem dvou tisíc let prožívá Církev znovu tyto události, jako by se staly dnes. Jako nevěsta nazírá v Kristově tváři svůj poklad, svou radost.« »*Jesu dulcis memoria, dans vera cordis gaudia*« - »Jak sladká je vzpomínka na Ježíše, zdroj pravé radosti srdce« (28).

S Kristem trpícím v lidstvu

V Getsemanech se budeme cítit ve zvláštním souzvuku s těmi, kteří leží pod tíží úzkosti a osamocení. V rozjímání o přelíčení, kterému byl podroben Ježíš, budeme vzpomínat na ty, kteří jsou pronásledováni pro svou víru a pro spravedlnost.

Když budeme doprovázet Krista na Golgotu po bolestné cestě, bude stoupat naše modlitba za ty, kteří jsou obtíženi na těle i na duchu břemenem zla a hříchu.

Ve vrcholnou hodinu oběti Božího Syna složíme s důvěrou u paty Kříže horoucí touhu, která přebývá v mnoha srdcích: touhu po míru!

Mateřská průvodkyně

Nejsvětější Maria, která věrně provázela svého Syna až pod Kříž, nás po tom, co spolu s ní budeme rozjímat o bolestné Kristově tváři, doprovodí, abychom se těšili ze světla a radosti, které vyzařují z jasné tváře Zmrtyvýchvstaleho.

A toto je moje přání: »Nechť je to triduum skutečně svaté, abychom prožili šťastné a potěšující Velikonoce!«

Bolletino Vaticano, 27. března 2002
Mezititulky redakce Světla

Cesta ke slávě

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit!

Dnešní neděle je pro tebe vzácnou příležitostí, abys mohl poznat, jak důležitý je právě onen poslední, často opomíjený, a přece rozhodující krok na cestě k opravdovému obrácení. Účast v zážitku dvou učedníků, kteří se prvního dne po sobotě vydali na cestu do Emauz, ti ozřejmí, že tento klíčový bod obrácení nastává tehdy, když po období upřímného úsilí se tě pojednou zmocňuje únava a zklamání a *zůstáváš stát plný zármutku*, protože se ti zdá, jako by se všechno obracelo proti tvému očekávání.

Učedníci jsou naplněni bezradností a smutkem. Způsob, jakým vytrhli z jejich středu jejich Mistra, je pro ně opravdu více než těžkou ranou. Právě před týdnem se zdálo, že už se konečně blýská na lepší časy a nastane zásadní obrat. Ale jak se to všechno náhle zvrátilo ve svůj opak! Nejen že nepřátelé připravili Ježíše o život, ale učinili to veřejně, způsobem tak ponižujícím a zdrcujícím! Srdce učedníků se právem cítí dvojnásobně zraněno. Především proto, že před jejich zrakem potupně ukřižovali člověka, kterého tak nesmírně milovali. Ale neméně ranou pro ně je, že to byl ten, komu navíc tak velice důvěřovali a skládali v něho všechnu svou naději. Čím větší byla jejich láska a naděje, tím, hlubší a bolestnější je nyní jejich zklamání. Je to opravdu nad jejich síly. Jak neutéct před tím, co je drtí tak nezvratně a nezměnitelně?

Nebýváš snad na tom podobně jako Kleofáš a jeho druh? Doufal jsi, že již zavládne království spravedlnosti, pokoje a lásky. Ale *přední mužové* zaprodávají pravdu a spravedlnost, aby byla světem souzena a nakonec odsouzena. Bezpráví, násilí a bezbožnost všude kolem bez zábran zvedají hlavu a nepokrytě se radují ze svého vítězství. *Některé z žen* sice vypravují o viděních a zjeveních, ale stále nic se nemění k lepšímu, nijak to neodpovídá tvému očekávání, že všechno bude úplně jiné. A ke všemu to trvá již tak dlouho... Zdá se ti, že máš všechny důvody utéci před tím vším někam jinam...

Ale Pán, který sám musel vypít hořkost takového pokušení až do dna, nenechává bez pomoci ty, kteří trpí, protože ho milovali a doufali. V kritických chvílích se k nim nepoznaní připojí, aby jim pomohl obnovit jejich víru a důvěru.

Naslouchej proto pozorně výkladu dobrotivého Průvodce. Chce ti být nápomocen, abys zcela změnil svůj zorný úhel na to, co se stalo na Kalvárii, kde ve skutečnosti netriumfovalo Zlo, ale Láska. I kdyby se jakkoliv zdálo, že Zlý vítězí, musíš setrvat ve skálopevné jistotě: Bůh nikdy neprohrává. Zlý nemůže vymyslet nic, čím by mohl překvapit.

Překvapení mohou být jen ti, kteří *nechápu*, protože *mysterium iniquitatis*⁽¹⁾ svou hloubkou zatím překračuje jejich horizont. Ale ještě větší je *šírka a délka, výška i hloubka Kristovy lásky, přesahující všechno poznání*⁽²⁾. Utrpení a ponížení, kterému se tak všemožně vyhýbáš, bylo Ježíšovou cestou do slávy. Ale nedomnívej se, že tato sláva začne až o nedělním ránu. Ježíš je slavný již ve svém nehlubším pokoření, neboť právě v něm oslavil Otce i sebe. Vždyť se proslavil svou poslušností. Na Kalvárii se nestalo nic, co by nebylo již od věčnosti stanoveno svatou Boží vůlí. Ano, od věčnosti! Klíč k pochopení tohoto tajemství ti podává apoštol Petr: *Ježíš, bezúhonný a neposkrvněný Beránek, byl k tomu vybrán již před stvořením světa.*

Chápeš, co to znamená? *Ještě nebylo propastí, prameny vod ještě nepřýštily, hory s obrovskou svou tíží ještě nestály*⁽³⁾, a už bylo rozhodnuto, že Syn Boží sestoupí jednou na tuto zem dosud nestvořenou, aby ji svou poslušnou obětí vykoupil. Když Bůh tvořil zemi, činil tak s vědomím, že to je místo, kde prolíje svou krev. Lstivý Odpůrce není nikdy schopen zkržít Boží plány: *Vládce tohoto světa proti mně nic nezmuže*⁽⁴⁾. Od věčnosti bylo stanoveno, že to, co způsobí, když svede prarodiče k neposlušnosti, bude poslušností Božího Syna nejen napraveno, ale že se v daleko větší míře a v daleko větší slávě zjeví Boží láska. A tak zatímco jedni se mu na kříži vysmívají a druzí se nad ním *po-horšují*⁽⁵⁾, Otec na něho shlíží s největším zalíbením. Právě v té chvíli, kdy se Syn cítí od Něho beznadějně opuštěn a odsouzen, Otec jej miluje svou věčnou a nekonečnou láskou. Odehrává se tu pravý opak toho, co vidí pouhý lidský pohled: ponížení je sláva a smrt je život.

A to, co se v jednom dni odehrálo na Kalvárii, pokračuje dále v dějinách, dokud se Syn Boží nezjeví ve slávě. Církev, živé Kristovo tělo, oslavuje Otce stejným způsobem jako ON. *Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat*⁽⁶⁾. Kdyby tě pohled na Kristovo ponížení a utrpení v Církvi naplňoval jen bolestí a zklamáním, zůstával bys *nechápaný a těžkopádný*. Dokud budeš čekat na své zadostiučinění, nevyhneš se zklamání. Nejsme jako fanoušci, kteří jsou rozčarovani, když se protivník raduje. Jsme údy Těla, které spoluoslavuje Otce tím, že poslušně přijímá jeho vůli, ať se nám jeví jako absurdní. *Blahoslavení jste, když vás budou pronásledovat a vyhaně vám přepisovat kdejakou špatnost. Radujte se a jásejte*⁽⁷⁾. Co je tedy rozhodujícím krokem obrácení? Přijmout do všech důsledků s bezvýhradnou vírou a důvěrou: *Otče, ne jak já chci, ale jak ty chceš*⁽⁸⁾. *Velebím tě, žes mi byl rádcem, nezakolísám, když jsi mi po pravici*⁽⁹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ tajemství zla; ⁽²⁾ Ef 3,18; ⁽³⁾ Př 8,23; ⁽⁴⁾ Jan 14,30;

⁽⁵⁾ srov. Mt 26,31; ⁽⁶⁾ Jan 15,20; ⁽⁷⁾ Mt 5,11-12;

⁽⁸⁾ Mt 26, 39; ⁽⁹⁾ srov. resp. žalm 16.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,14.22–28

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštolů) a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibíli na kříž a zabil. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: ‚Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano, i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj svatý podlehl porušení. Oznamils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.‘“

2. čtení – 1 Petr 1,17–21

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnání. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista, bezúhonného a neposkrvněného beránka. On byl ovšem k tomu vybrán už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Evangelium – Lk 24,13–35

Dva z Ježíšových učedníků se ubírali toho dne (prvního po sobotě) do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od

Pokračování na str. 17

Znak života věčného

Poutníci, kteří přicházejí do kaple kláštera Saint-Gildard v Nevers, mohou zde spatřit tělo sv. Bernadetty Soubirousové, oblečené do řeholního roucha. Budí dojem, že světice pouze spí. Tvář je lehce nakloněna vlevo, kolem rukou má ovinutý růženec.

Pohled na ni vyvolává překvapenou otázku: *Je to skutečně ona? Její tělo opravdu nepodlehlo rozkladu? Není snad nabalzámovaná? Je to její tvář, nebo jen maska?*

Na tyto otázky odpovíme na základě vědecké studie, kterou zpracoval P. André Ravier.

Bernadetta Soubirousová zemřela 16. dubna 1879.

Zpráva o smrti Bernadetty se roznesla rychlostí blesku. Ihned začaly proudit zástupy věřících z Francie i z ciziny, aby vzdaly čest zesnulé sestře, jejíž tělo bylo vystaveno v kapli. Vzhledem k tomuto návalu byl pohřeb odložen až na 19. dubna. Toho dne bylo tělo uloženo do dubové rakve, která byla zapečetěna v přítomnosti městského úředníka a dvou policistů. Svědci museli podepsat zvláštní doklad. Se souhlasem městského úřadu bylo tělo pochováno v klášterní zahradě.

Proces blahorečení na diecézní úrovni byl uzavřen teprve na podzim r. 1909. Podle církevních předpisů bylo tře-

ba provést kanonické ohledání těla zemřelé, ke kterému došlo 22. září 1909. Úřední zpráva o exhumaci se nachází v archivu kláštera Saint-Gildard. Čteme v něm, že biskup Gasuthex z Nevers spolu s členy tribunálu vstoupili do kaple v 8.30 ráno. U vchodu stál stůl s otevřeným evangeliem. Byli přítomni dva lékaři, dva zedníci a dva stolaři, kteří složili přísahu, že budou mluvit pravdu. Pak se všichni odebrali k hrobu a vyzvedli rakev. Stolaři ji otevřeli. *Po odnětí víka se otevřel udivující pohled na zcela zachované tělo Bernadetty. Z její tváře vyzařovala dívčí krása, oči měla zavřené, jako by byla pohroužena do krásného snu, ústa poněkud pootevřená. Hlava byla lehce nachýlená vlevo, kůže v ideálním stavu, ruce složené na prsou a ovinuté růžencem, který byl již značně zrezivělý, pod kůží bylo možno pozorovat žíly, nehty na rukou i na nohou byly v dokonalém stavu. Dodejme, že takto se tělo zachovalo do dnešního dne.*

Další ohledání provedli dva lékaři. Podle písemné zprávy po sejmutí hábitu bylo tělo shledáno v dokonalém stavu, bylo elastické a integrální v každé své části.

Po skončení ohledání sestry tělo umyly a vložily do nové dvojité rakve, která byla uzamčena a zapečetěna a znovu uložena na původní místo v zahradním hrobě.

André Ravier zdůrazňuje, že je to jev, který není možno ani pochopit, ani vysvětlit. Tím spíše, že tělo se nacházelo v prostoru s vysokou vlhkostí, hábit byl ztrouchnivělý a růženec i řádový kříž byly silně zkorodované. I když toto prostředí silně podporovalo rychlý rozklad, zůstalo tělo po 30 letech zcela neporušené.

Druhé ohledání se uskutečnilo během beatifikačního procesu 3. dubna 1919 za přítomnosti biskupa, policejního komisa-

ře, představitelů městské rady a členů diecézního tribunálu. Tělo bylo nalezeno ve stejném stavu jako dříve s tím rozdílem, že na dvou místech se nacházela plíseň, kterou lékaři připsali umytí těla po první exhumaci. Dva lékaři, Talon a Comte, psali svou zprávu zcela odděleně.

Potřetí bylo tělo vyzvednuto 18. dubna 1925, tedy 46 let po smrti Bernadetty. Rakev byla přenesena do kaple sv. Heleny. Tělo bylo opět shledáno v ideálním a neporušeném stavu, a jak napsal dr. Comte, *bylo nedotčené, vůbec nepodlehlo procesu hnití ani rozkladu, které jsou normální při tak dlouhém pobytu v hrobě vykopaném v zemi.*

Dr. Comte publikoval článek, ve kterém mimo jiné uvádí: *Co mě během ohledání udivilo, byla dokonale zachovaná kostra, všechny šlachy, kůže a elastičnost a svěžest svalstva. Co mě doslova ohromilo, byl stav jater. Tento orgán je přece velice křehký a delikátní, a měl by rychle podlehnout rozkladu anebo zvápenatění, a pak by ztvrdl. Já jsem však zjistil zcela normální elastickou konzistenci. Ihned jsem to ukázal asistentům a řekl, že tento stav neodpovídá přirozenému řádu.*

Po prohlášení blahoslavenou 18. července 1925 bylo tělo položeno do průhledné schránky. Stalo se tak v sále noviciátu, kde Bernadetta vyprávěla 300 sestrám podrobnosti o zjeveních Matky Boží. Sarkofág byl umístěn 3. srpna 1925 do kaple vpravo od hlavního oltáře.

Pojedeš-li na pouť do Lurd a Nevers, pamatuj, že ve skleněné rakvi je zázračně zachovalé tělo sv. Bernadetty Soubirousové. Je to táž tvář, tytéž oči, které se 18krát dívaly v Lurdech na Matku Boží. Jsou to tytéž ruce, v jejichž prstech se přesouvala zrnka růžence během zjevení a které vyhrabaly zázračný pramen. Jsou to tytéž rty, které vyslovily jméno Pání: Neposkvrněná. *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha (Mt 5,8).*

Povolání ke svatosti

Poselství Jana Pavla II. k XXXIX. světovému dni modliteb za povolání, který slavíme letos 21. dubna 2002

Ve znamení svého neporušeného těla je sv. Bernadetta skutečně duchovně přítomná, modlí se a vydává svědectví, že každý z nás k pravému štěstí potřebuje jedině Boha. Je a zůstane znamením, které vyzývá k obrácení, k přijetí radostné pravdy, že Bůh je Láska, že jen Jeho láska může převést z otroctví hříchu a smrti do radosti věčného života.

Její zázračně zachovalé tělo je znamením, že lidská smrt je počátkem skutečného života na věčnosti, který již zde na zemi nabízí Ježíš Kristus každému v Eucharistii. Kéž bychom nikdy nezapomínali, že náš život na zemi je a má být přípravou na setkání s Ježíšem ve chvíli smrti. Kéž bychom se nikdy neuzavírali daru věčného života nevěrou, nemravností a zatvřelostí v hříchu.

Nemylte se, Bůh se nenechá posmívat. Co kdo zasel, to také sklídí: Kdo totiž seje do svého těla, z těla sklídí záhubu: Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život (Gal 6,7-8).

Žiješ-li ve tmě nevěry a hříchu, máš vždy šanci vrátit se a stát se svatým. Stačí, aby ses odevzdal milosrdenství Boha, který v tobě vykoná zázrak lásky.

Pán Ježíš řekl: *Abys získal tento zázrak, není třeba vykonat dalekou pouť, stačí přistoupit s vírou k nohám mého zástupce a vypovědět mu o své nouzi, a zázrak Milosrdenství se ukáže ve své plnosti. I kdyby duše byla jako mrtvola, která je v rozkladu, i kdyby z lidského pohledu již nebylo vzkříšení a všechno bylo ztraceno, u Boha tomu tak není: zázrak Božího Milosrdenství vzkřísí tuto duši v plné míře. Ó, vy ubozí, kteří nevyužíváte zázraku Božího Milosrdenství, marně budete volat, až bude pozdě! (Deník sv. Faustyny)*

Mieczyslaw Piotrowski TChR
Milujcie sie 1-2 /2001
Překlad -ls-

Všem vám, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých, pokoj od Boha a od Pána Ježíše Krista (Řím 1,7). Tato slova apoštola Pavla ke křesťanům v Římě nás uvádějí do tématu následujícího Světového dne modliteb za povolání: **Povolání ke svatosti**. Svatost! To je milost a cíl každého věřícího, jak nám to připomíná kniha Leviticus: *Budte svatí, protože já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý (19,2)*.

V apoštolském listě *No vo millennio ineunte* jsem vyzval, abychom »pastorační program založili na znamení svatosti«, abychom tak »vyjádřili přesvědčení, že jestliže křest je skutečným vstupem do Boží svatosti skrze ponoření v Krista a zabydlení v Duchu Svatém, bylo by protismyslné spokojit se s životem v průměrnosti, žitým podle nauky minimalistické etiky a povrchní nábožnosti... Je čas, abychom předložili všem přesvědčivým způsobem „vysokou latku“ řádného křesťanského života: veškerý život církevních společenství a křesťanských rodin musí směřovat tímto směrem« (31).

Prvořadým úkolem Církve je provázet křesťany na cestách svatosti, aby osvětlení inteligencí víry učili se poznávat Kristovu tvář, rozjímat o něm a odhalovat v něm svou vlastní autentickou totožnost a poslání, které Pán svěřuje jednomu každému. Tím způsobem jsou jako budovala: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Ježíš Kristus je nárožní kvádr. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu (Ef 2,20-21).

Církev v sobě soustřeďuje všechna povolání, která Bůh probouzí mezi svými dětmi, a sama se utváří jako světlý ob-

raz Nejsvětější Trojice. Jako *lid sjednocený v jednotě Otce, Syna a Duchu Svatého* nese v sobě Otcovo tajemství, které všechny povolává, aby posvětili jeho jméno a plnili jeho vůli, chrání tajemství Syna, který poslán Otcem, aby zvěstoval Boží království, všechny zve, aby ho následovali, je správkyní tajemství Duchu Svatého, který posvěcu-

je pro své poslání ty, které Otec vyvolil skrze svého Syna Ježíše Krista.

Právě proto, že církevní společenství je místo, kde jsou vyjádřena všechna rozličná povolání probuzená Pánem, uskutečňují se 21. dubna o 4. neděli velikonoční v rámci Světového dne Třetí kontinentální kongres o povolání a svěcené službě v Severní Americe. S radostí posílám organizátorům a účastníkům svůj pozdrav a blahopřání, abych vyjádřil své potěšení z této iniciativy, která se zabývá jedním z klíčových problémů americké církve a evangelizaci kontinentu. Vyzývám všechny k mod-

litbě, aby toto důležité setkání mohlo vyvolat nové úsilí ve prospěch povolání a velkodušnější nadšení mezi křesťany »Nového světa«.

Církev je »domem svatosti« a Kristova láska, vylitá Duchem Svatým, představuje její duši. V ní si všichni křesťané vzájemně pomáhají odhalovat a uskutečňovat vlastní povolání

v naslouchání Božimu slovu, v modlitbě, v ustavičné účasti na svátostech a trvalém hledání Kristovy tváře v každém z bratří. Tak každý podle svých vlastních darů dělá pokroky v životě víry, chová v bdělosti naději a působí skrze lásku (srov. LG 41), zatímco Církev »zjevuje a oživuje nekonečné bohatství tajemství Ježíše Krista« (Christifideles laici, 55) a působí, že Boží svatost vstupuje do každého stavu a každé životní situace, aby se všichni křesťané stali dělníky na vinici Páně a budovali Kristovo Tělo.

Jestliže všichni jsou v Církvi povolání ke službě svatosti, některá povolání, jako povolání k posvěcené službě a k zasvěcenému životu, jsou povoláními zcela zvláštními. A já vyzývám všechny, aby se právě na tato povolání dnešního dne zaměřili s obzvláštní pozorností a zintenzivnili svou modlitbu za ně.

Modlím se každý den, aby Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkrvněné Srdce Panny Marie Vás zachovaly ještě dlouho v našem středu. Zdá se mi pokaždé, když se modlím v souladu s Vaším přáním, že se svatá Panna dívá z nebe se zalíbením na Vás, milý Svatý otče, protože Vy jste vyhlásil její Neposkrvněné Početí a protože pak po čtyřech letech Ona sama přišla na zem, aby řekla: Já jsem Neposkrvněné Početí. Já nevím, co to znamená, protože jsem to nikdy neslyšela. Ale když o tom přemýšlím, říkám si, že svatá Panna je hodná, když tak říkajíc sama přišla, aby potvrdila slova Svatého otce.

Z dopisu Bernadetty Soubirousové Piu IX. v prosinci 1876

Povolání k posvěcené službě je »ve své podstatě povoláním ke svatosti ve formě, která pramení ze svátosti svěcení. Svatost znamená důvěrnost s Bohem, je to následování Krista chudého, čistého a pokorného; je to bezvýhradná láska ke všem duším a úplné sebeobětování pro jejich dobro; je to láska k Církvi, která je svatá a chce, abychom byli svatí,

protože takové je poslání, které nám Kristus svěřil.« (Pastores dabo vobis, 33). Kristus povolává apoštoly, aby *byli s ním* (Mk 3,14) v privilegované důvěrnosti (srov. Lk 8,1-2; 22,28). Činí je nejen účastníky tajemství nebeského království (srov. Mt 13,16-18), ale očekává od nich vyšší stupeň věrnosti, jak se sluší na apoštolskou službu, ke které je povolává. Vyžaduje od nich přísnější chudobu (srov. Mt 19,22-23), pokoru služebníka, který se činí posledním ze všech (srov. Mt 20,25-27). Žádá od nich víru v přijatou moc (srov. Mt 17,19-21), modlitbu a půst jako účinné nástroje apoštolátu (srov. Mk 9,29) a nezištnost: *Zadarmo jste obdrželi, zadarmo dejte* (Mt 10,18). Očekává od nich chytrost spojenou s prostotou a morální poctivost (srov. Mt 10,26-28) a odevzdanost do Boží prozřetelnosti (srov. Lk 9,1-3; 19,22-23). Nesmí jim také scházet vědomí přijetí odpovědnosti, kterou mají jakožto správci svátostí ustanovených Mistrem a dělníci na jeho vinici (srov. Lk 12,43-48).

Zasvěcený život zjevuje intimní povahu každého křesťanského povolání ke svatosti a směřování celé Církve – Snoubenky za Kristem, »jediným ženichem«. »Sliby podle rad evangelia jsou intimně spojeny s Kristovým tajemstvím a mají za úkol určitým způsobem zpřítomnit způsob života, který on si zvolil a dal mu absolutní a eschatologickou hodnotu.« (Vita consecrata, 29). Povolání k to-

muto životnímu stavu jsou drahocennými dary, nezbytnými, aby svědčily, že i dnes následování Krista čistého, chudého a poslušného, svědectví o absolutním Božím prvenství a službě lidstvu ve stylu Vykupitele představuje privilegované cesty k plnosti duchovního života.

Nedostatek kandidátů ke kněžství a k zasvěcenému životu, který je příznačný v tolika dnešních souvislostech, navádějících k tomu, aby se vyžadovalo méně a abychom se spokojili pouze s průměrnou formací a spiritualitou, by nás měl vést spíše k větší pozornosti při výběru a formaci těch, kteří již byli ustanoveni za Kristovy služebníky a svědky a jsou povolání, aby svatostí života potvrzovali to, co hlásají a slaví.

Je třeba uplatnit všechny prostředky, aby povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, tak podstatná pro život a svatost Božího lidu, byla trvale v centru spirituality, pastoračního působení i modlitby věřících.

Biskupové a kněží necht' jsou jako první z prvních svědky svátosti ve službě, kterou přijali jako dar. Ať životem a učením projevují radost z následování Ježíše, dobrého Pastýře, a obnovují účinnost služby jeho vykupitelské velikonoční oběti. Ať zviditelní svůj příklad především pro mladé generace, ono uchvacující dobrodružství vyhrazené pro toho, který si ve šlépějích Božského Mistra zvolil patřit zcela Bohu a obětuje sám sebe, aby každý člověk

mohl mít život, a to v hojnosti (srov. Jan 10,10).

Zasvěcené osoby, které přebývají »v samém srdci Církve jako rozhodující činitel jejího poslání« (Vita consecrata 3), necht' ukazují, že jejich život je pevně zakotven v Kristu, že řeholní život je »domem a školou společenství« (Novo millennio ineunte, 43), že v jejich pokorné a věrné službě člověku pulsuje ona »fantazie lásky« (tam.), kterou Duch svatý udržuje v Církvi stále živou. Ať nezapomínají, že v lásce a v rozjímání, v radosti ze služby bratřím, v čistotě žité pro Boží království a ve velkodušné oddanosti vlastní službě spočívá síla každého záměru v povolání.

Rodiny jsou povolány k tomu, aby sehrály rozhodující roli v budoucnosti povolání. Svatost manželské lásky, harmonie rodinného života, duch víry, v jakém se řeší problémy každodenního života, otevřenost vůči druhým, především chudobným, účast na životě křesťanského společenství představují prostředí přiměřené k tomu, aby děti mohly zaslechnout božské volání a velkodušně na ně odpovědět.

Proste tedy Pána žní, aby poslal dělníky na svou žeň (Mt 9,38; Lk 10,2). V poslušnosti ke Kristovu příkazu je pro každý Světový den příznačné, že je to den intenzivní modlitby, která zahrnuje celé křesťanské společenství v neustávající a horoucí prosbě k Bohu za povolání. Jak je důležité, aby se křesťan-

ská společenství stala prapými školami modlitby (srov. NMI, 33), schopnými vychovávat k dialogu s Bohem a formovat věřící, aby se více otevírali lásce, jakou Otec tak *miloval svět, že poslal na svět svého jediného Syna* (Jan 3,16)! Pěstovaná a prožívaná modlitba pomůže, abychom se dali vést Duchem Kristovým ke spolupráci na budování Církve v lásce. V té-

to souvislosti v učedníkovi roste horoucí touha, aby se každý člověk setkal s Kristem a dosáhl pravé svobody Božích dětí. Taková touha povede věřícího, aby se podle Mariina příkladu stal schopným říci úplně a velkodušně »ano« Pánu, který ho volá, aby byl služebníkem slova, svátostí a lásky, nebo živým znamením života čistého, chudého a poslušného Kristu mezi lidmi naší doby.

Kěž Otec žní nedopustí, aby Církvi chyběla četná svatá povolání kněžská i řeholní!

Otče svatý, shlédni na toto naše lidstvo, které dělá první kroky na cestě třetím tisíciletím.

Jeho život je poznamenán ještě silně nenávisť, násilím, útlakem, ale hlad po spravedlnosti, pravdě a milosti nachází prostor v tolika srdcích, která očekávají, kdo by jim přinesl spásu, kterou jsi zajistil skrze svého Syna Ježíše.

Potřebujeme odvážné hlasatele evangelia, velkodušné služebníky trpícího lidstva.

Prosíme Tě, pošli své Církvi svaté kněze, kteří by posvěcovali Tvůj lid nástroji Tvé milosti.

Pošli četné zasvěcené, kteří by zjevovali Tvou svatost uprostřed světa. Pošli na svou vinici svaté dělníky, kteří by pracovali s horlivostí a láskou, vedeni Duchem svatým, a přinášeli Kristovu spásu až k nejzazším končinám světa. Amen.

V Castel Gandolfo
8. září 2001

IOANNES PAULUS PP. II.

Ohnivý sloup

Dne 21. prosince 1943 složil německý žid vyznání víry v katolické církvi. Karel Stern, významný vědec a psychiatr, v třicátých a čtyřicátých letech XX. století největší vědecká sláva univerzity MgGilla v Montrealu. Jeho autobiografie *The Pillar of Fire*, vydaná poprvé v roce 1951, představuje skutečný skvost světové literatury. Ukazuje fascinující životní příběh odkrývání pravdy v katolické církvi. V úvodu svého životopisu píše: *Odpověď na prostou otázku, zda Ježíš z Nazareta byl vtěleným Bohem, je pro mezilidské vztahy rozhodující. Dostojevskij potvrdil, že od odpovědi na tuto otázku závisí úplně všechno.*

Karel Stern se narodil na přelomu 19. a 20. století v malém bavorském městečku blízko českých hranic v židovské rodině. Byla to typická židovská rodina s obchůdkem, zachováající posvátné židovské tradice. Protože většina jak židů, tak křesťanů si neuvědomuje hloubku duchovního smyslu svátků, Sternovi z ohledu na děti vždy slavili Boží narození stroměčkem a dárky. Malý Karel si všiml, že jeho matka vždy na Štědrý den tajně, aby to nikdo neviděl, nosila maso a jiné potraviny nejchudším rodičům v jejich městečku. Také vlastně matka rozhodla o tom, že Karel byl prvním židovským dítětem, které navštěvovalo katolickou školku, vedoucí řeholními sestrami.

Po skončení školní docházky musel odjet do Mnichova, aby tam navštěvoval střední školu. Bydlil v rodině Kohenů, ortodoxních Židů. V Mnichově se před Karlem otevřel nový svět, o kterém věděl pouze z četby, totiž svět koncertních sálů, muzeí a divadel, oper, kostelů a parků. V té době objevoval, že hudba je nejbezprostřednějším výrazem duchovních skutečností, sytil se atmosférou náboženského světa takových skladatelů, jako byl J. S. Bach či W. A. Mozart a v geniálním Beethovenově díle *Missa solemnis* odhaloval sféry, které podle jeho zdání *nalezly své slovní vyjádření v díle sv. Jana z Kříže* (s. 44).

V Mnichově vyrůstal v atmosféře židovské pravověrnosti a na druhé straně byl svědkem, jak se rodí sociální revoluce in-

spirovaná dílem Karla Marxe. Atmosféra autentické religiozity v domě Kohenů způsobila, že Karel se začal horlivě modlit, zachovával všechny předpisy judaismu, zabral se do studia hebrejštiny a Písma svatého. Současně sledoval bídu a nespravedlnost, jaké byla vystavena dělnická třída, a začal jako 13letý studovat díla Marxova a filozofické zásady Hegelovy. **Po svém obrácení napsal, že Marx měl horoucí smysl pro spravedlnost a odtud pramenila jeho nenávisť vůči těm, kteří z touhy po zisku zacházeli s náboženstvím jako „s opiem pro lidi“. Ovšem marxistická spravedlnost bez Boha se stává něčím velice nebezpečným a nakonec se proměňuje v obludu, která daleko předstihuje kapitalismus ve zotročování a nelidské krutosti.**

Již před první světovou válkou začala dlouholetá vzpoura německé mládeže proti životnímu způsobu svých rodičů. Hnutí německé mládeže bylo pod vlivem protikřesťanské filosofie Marxe a Nietzscheho. Karel po letech vzpomíná, že po první světové válce pozoroval

veliký vliv ateistické ideologie na mnichovskou mládež. Tentýž ideologický trend se projevoval v Hnutí židovské mládeže v Německu. Karel píše, že pouze on a jeho přítel Rudi Herz ze skupiny Mladých židovských tuláků se později vrátili k náboženství, zatímco u ostatních již žádná židovská tradice neexistovala. Téměř všichni se zápalen opravdu náboženským vyznávali socialistickou spravedlnost a v pozdějších letech se stávali činovníky socialistických a komunistických internacionál nebo sionistického hnutí.

Po středoškolském studiu začal Karel studovat medicínu. V prvním období mnichovských studií vedl s velkou horlivostí život ortodoxního žida. Úzkostranně zachovával židovské předpisy, během modlitby se zahaloval modlitebním šálem a na čelo si připínal tefilin – kožené pásky s krabičkou, ve které byly svit-

ky pergamenu s úryvky Exodu a Deuteronomia. Dne 10. března 1925 dostal nesmírně bolestnou zprávu o smrti své matky. Po několika letech studia se připojil k radikálnímu studentskému hnutí, stal se stoupencem dialektického materialismu a skoncoval se všemi formami religiozity. Studijní léta prožíval šťastně a bezstarostně a náboženské problémy se pro něho staly vzdálenou formou abstrakce.

Během návštěvy v rodinném domě svého přítele Ericha von Baeyera (jeho otec byl známým chirurgem a ortopedem na univerzitě v Heidelbergu) poznal Karel krásnou Liselottu, svou budoucí ženu. Fascinovala ho jedinečná atmosféra domu Baeyerů, při čemž ke svému velkému překvapení záhy upozoroval, jak velkou roli sehrává v této rodině negramotná stará služebná a chůva Kateřina Huberová, velice zbožná katolička. Každý den ráno v 6 hodin chodila na mši svatou a mnoho se modlila, uchovávala si specifický smysl pro humor a velkou, prostou moudrost. Vážili si jí a měli ji v oblibě nejen všichni v domě, ale i četní hosté, vědci a profesori, mezi kterými bylo několik nositelů Nobelovy ceny. Postava a nábožnost Kateřiny Huberové byla předmětem jeho mnohého přemýšlení.

Déle než rok, počínaje rokem 1931, byl Karel stážistou na univerzitní klinice ve Frankfurtu u prof. Volharda, kde vykonával nejen funkci asistenta, ale pracoval také v kardiologickém oddělení a laboratoři. Také zde měl na něho velký vliv styk s katolíky, kteří se vyznačovali neobyčejnou obětavostí a oddaností ve službě nemocným. Byli to mezi jinými jedna ošetřovatelka na kardiologii, vedoucí oddělení dr. Hildebrand a prof. Dessauer, slavný vůdce německého katolicismu. Dessauer byl jedním z pionýrů rentgenologie a léčby pomocí paprsků gama a byl autorem zařízení, které registrovalo

kosmické záření na Geigerově počítadle. Jako člen parlamentu a katolického křídla Katolické centrum vyznačoval se **Desauer neobyčejnou odvahou, s jakou demaskoval zlo vstupující do Německa s vládou nacistů.** Byl hluboce věřícím člověkem a přitom mystikem a asketou. Na Karla měly tyto osobnosti neobyčejný vliv, ale ještě nedozrál k tomu, aby zcela odhodil dialektický materialismus.

V létě 1932 prof. Volhard rozhodl, že Stern má odjet jako Rockefellerův stipendista na diplomové studium psychiatrie a neurologie na Výzkumném institutu psychiatrickém v Mnichově. Byl to první institut toho druhu na světě. Hostovali zde vědci ze všech zemí. Bohužel na oddělení genetiky vyznávali biologický rasismus a zastávali názor, že lidské chování je pod vlivem vrozených vlastností zděděných po předcích. **Tyto názory popírající svobodu člověka byly plodem rasistické, protikřesťanské a antisemitské literatury druhé poloviny 19. století.** Stern si v určitém okamžiku uvědomil, když pozoroval u vědců rostoucí podporu hitlerovské strany, že odvržení trvalých mravních zásad a židovskokřesťanské etiky vedlo ke vzniku nové generace vědecky vyškolených inženýrů ničení. Stern napsal, že **chladný intelektuální přístup k otázkám, které náleží do duchovní sféry, je jedním ze smrtelných hříchů naší epochy** (s. 146). Likvidace duševně nemocných, kterou prováděli hitlerovci, koncentrační tábory a továrny smrti – to byl plod společenského uspořádání, které vyloučilo Boha na základě »vědeckých zásad«. **Stern jako bystrý pozorovatel viděl, že tomuto barbarství se stavěli na odpor jedině opravdoví křesťané, lidé hluboké víry.** Tak například v místě Bethel v západním Německu založil luteránský pastor Bodelschwingh velkou kolonii pro duševně postižené a epileptiky. Když nacisté začali apliko-

vat na duševně chorých eutanazii, pastor odpověděl německé vládě, že je připraven zemřít spolu se svými chovanci. Nacisté ušetřili jeho samého i jeho kolonii jen s ohledem na jeho velký mezinárodní věhlas.

Když přišel Hitler 1. února 1933 k moci a narůstalo nebezpečí honů na Židy, **bylo pro Sterna jasné, že jedině, co se na tomto světě opravdu počítá, je síla mravního přesvědčení. Naopak tzv. demokratická společnost, zbavená všech transcendentních hodnot židovskokřesťanské tradice, se rychle proměňuje na zločinný totalitarismus.** V rozhovorech s jinak velice milými a kulturně vyspělými pracovníky institutu, kteří jako nacisté vyznávali německé novopohanské náboženství, odhalil Stern skutečný základ nacistické revoluce. Židovskokřesťanský způsob myšlení byl podle nich národům Evropy zcela cizí a podle jejich přesvědčení se Bible a Kristovo učení přičinily o to, že se v lidech prohlubuje katastrofální pocit viny a nejistoty. Z toho důvodu bylo pro nacisty jediným východiskem zavržení judaismu i křesťanství a přijetí »pravdivého indogermánského ducha« Evropy. Tak tedy nacistická nenávist k Židům byla současně nenávistí ke Kristu a ke křesťanství.

Velký vliv měl na Sterna přední německý psychoterapeut prof. Rudolf Laudenheimer. Pod jeho vedením se více než dvaapůl roku věnoval procesu psychoanalýzy, a to způsobilo, že z Karla Sterna, vyznavče dialektického materialismu, se stal přesvědčený zastávce prvenství ducha. **Po deseti letech fascinace filosofií Schopenhauera, Kanta a Hegela a víry v Marxův dialektický materialismus vrátil se Stern do ortodoxní synagogy, aby modlitbou a studiem Písma odkrýval Život a Pravdu, které není možno najít v barbarském světě stvořeném nacistem.** Karel začal celým svým přesvědčením věřit v absolutní pravdi-

vost Zjevení a v příchod osobního Mesiáše.

V té době značnou duchovní roli sehráli v jeho životě manželé Yamagiwa a Bertha Flammovi. Profesor Yamagiwa a jeho žena byli Japonci, kteří přijali křesťanství. Stern byl pro ně prvním Židem, kterého poznali, a proto se stal předmětem jejich obzvláštního zájmu, který časem přerostl v upřímné přátelství. Paní Bertha Flammová byla katoličkou a pracovala v laboratoři Institutu neuropatologie. Cestou do práce chodila denně na mši svatou a vyznačovala se hlubokým životem modlitby, neobyčejnou svědomitostí a trpělivostí při histologické práci. Fascinovala všechny svou osobností, každý z nějakého důvodu k ní choval sympatie. Na příkladě těchto osobností Stern viděl, jak autentická religiozita proměňuje lidská srdce, jak je činí vnímavými, milujícími a bdělými. Po letech napsal: *Tehdy jsem se setkal s představiteli japonské i germánské rasy, kteří mysleli a cítili tak jako já, zcela jinak než pohané, kteří nás obklopovali, a kteří se přesto lišili od mých bratří Židů, kteří nebyli věřícími a stali se agnostiky. Obklopoval mě oceán zrady, podlosti, chytrosti a krutosti (...), a náhle jsem našel lidi cizí národ-*

nosti, kteří nesli ve svém srdci slova Davida a Izaiáše. Byl to opravdový zázrak (s. 207).

V prosinci 1933, když šel kolem kostela, všiml si Stern letáku na nástěnce u kostela. Bylo to oznámení o adventních kázáních na téma *Judaismus a křesťanství*, která měl vyhlásit kardinál Faulhaber. Byla to doba ostrých útoků nacistů na katolickou církev. Zaujatý tématem kázání šel Stern spolu s bratrem v neděli večer do kostela sv. Michaela. Lidí bylo tolik, že se do kostela nevešli. Kardinál hovořil o tom, že Ježíš byl Žid a Bůh Starého zákona je rovněž Bohem Nového zákona. Rozebíral slavné listy sv. Pavla Římanům, které se týkají vyvoleného národa. Kázání udělalo na Sterna hluboký dojem. Poprvé slyšel o tom, co napsal sv. Pavel na téma křesťanského judaismu. Do té doby byl přesvědčen, že křesťanství je pouhá sekta, modifikovaná forma judaismu. Během kázání si uvědomil, že to, co předpověděli proroci, se přece již splnilo, že díky Mesiáši Boží slovo dorazí až do »nejzazších ostrovů«. Napsal: *Není možno popřít, že tomu tak je. Stačí se na chvíli zamyslet: na periférii římského impéria existoval maličký národ, utopený v oceánu jiných vyznání, který žárlivě strážil cenný poklad Zjevení za zdi svého Města. A nyní, po dvou tisících let, jsem slyšel ty, kteří nezáleželi k Izraeli podle těla, ale bránili Boha Abrahámovu, Izákova, Jakubova, Boha Mojžíšova, Izaiášova a Jobova zcela tak, jako by na tom závisel jejich život* (s. 209).

Jako člen vyvoleného národa nosil v sobě Stern zvláštní pocit hrdosti, že křesťanství vyrostlo z judaismu. A náhle byl Stern z této jistoty vytržen a uvědomil si dvě nesporné skutečnosti:

První byla skutečnost udržování zdi rasové segregace, které budovali jak nacisté, tak i židé. *Nikdo at' si nedělá iluze, židovské náboženství se až do dnešního*

dne opírá o předpoklad, že Zjevení je národní záležitostí a že Mesiáš, který má přijít, ještě nepřišel (...). Zjevení se dále přechovává v drahocenných nádobách národa. Stačí se podívat na naši liturgii, abychom se přesvědčili, že tomu tak je. Židovské náboženství bylo vždy rasovou diskriminací. Nesmí se při tom zapomínat, že to byl rasismus nejušlechtlejší, nejvyššího stupně, který přijal jakousi metafyzickou formu. Byl to rasismus zcela opačný, než ten, který představovali nacisté, ale proto nepřestal být rasismem. Byl to rasismus v nejvyšším, božském stupni zdůvodněný – ovšem pod podmínkou, že základní předpoklad je správný, totiž že i nadále musíme čekat na příchod Pomazaného.

Druhou skutečností je tento příchod Ježíše Krista, který přišel především k samotným Židům, aby jim zjevil, že On je Mesiáš, Syn živého Boha. A tak otázka, zda Ježíš je skutečně tím, za koho se vydával, čeká na jednoznačnou odpověď.

Karel Stern napsal: *Tak jsem vyplul na velmi nebezpečné vody. Vyrostl jsem v materialistickém světě, mnoho let pracoval ve vědeckých laboratořích, které si zakládaly na svém materialismu a agnosticizmu, a nakonec jsem s hrdostí znovu vyznal, alespoň před sebou samým, absolutní reálnost duchovních záležitostí. Odvážný a provokující výkřik matematika XVII. století Pascala: „Bůh není Bohem filosofů, ale Bohem Abraháma, Izáka a Jakuba“ se stal i mým vlastním výkřikem. A tady, nedlouho po nastoupení této cesty, jsem narazil na věčnou otázku: „A za koho mě pokládáte vy?“ A co je horšího, cítil jsem v hloubi srdce, že na tuto otázku je třeba dát úplnou odpověď, že před ní není možno utéci ani se uchýlit ke kompromisu. Když bylo řečeno A, je třeba říci i B (s. 211).*

(Dokončení příště)

Citace podle: Karl Stern, *Ślub ognia, Stowarzyszenie Kulturalne Fronda, Varšava*

Strategie působení démonů

Všechno začalo tím, když nejmladší syn, sotva devítiletý, vyházel z okna všechny náboženské obrazy. Dále vylezl na vrchol stromu a začal nelidsky výt s pěnou u úst, takže celé sídliště z toho bylo na nohou. Když sestoupil dolů, silou opravdového giganta zdemoloval několik automobilů.

Po určité době se scénář jeho chování opakoval. Chlapec byl zcela uzavřený do sebe, měl hluboký odpor k modlitbě, svátostem i posvěceným předmětům. Nejdříve se domnívali, že jde o duševní poruchu. Po několikaměsíčním pozorování a vyšetřování na psychiatrické klinice lékaři potvrdili, že u chlapce je všechno v normě a nenalezli žádný chorobný symptom. Záchvaty šílenství a příliv nadlidské síly se stále opakují a averze vůči posvátnému se prohlubuje. Zoufalí rodiče se obrátili na jednoho exorcistu. Ještě před exorcismem chlapec zcela zdemoloval byt. Exorcista sdělil rodičům, že jde o velmi těžký případ posedlosti a bude zapotřebí celé série exorcismů. První exorcismus pomohl jen na několik týdnů. Chlapec je nyní na klinice a lékaři jsou z něho bezradní. Rodiče začali zjišťovat příčinu posedlosti. Uvědomili si, že se podivné věci začaly dít od té doby, co babička přinesla domů jako dárek »talisman štěstí«, který koupila u jednoho mága léčitele, u kterého absolvovala léčebné seance. Přinesla ten talisman a řekla: Věřte, a on vám přinese štěstí. Teprve nyní si uvědomili, že vírou v tento talisman přestoupili první příkázání a že otevřeli svůj dům a svou rodinu působení zlého ducha. Nyní skládají celou svou naději v Boha a věří, že jedině moc Ježíše Krista, přítomného v Církvi, způsobí, aby jejich dítě bylo zbaveno moci zlého ducha. Dítě má podstoupit sérii exorcismů.

Jestliže člověk zapomíná, že mimo Boha není žádného pravdivého dobra, a počíná si, jako by Boha nebylo, vystavuje se působení démonické mo-

ci. Velice brzy podléhá sugescím Zlého, který neobyčejně atraktivně představuje zlo pod rouškou dobra. Satanské zlo je charakteristické tím, že nejdříve vyvolává v lidech pocit nároku a požadavků, pak smutku a vzpoury proti Bohu, později znechucuje modlitbu a svátosti a současně ponouká k jednání, které je v rozporu s Božím zákonem. Pobízí k neomezené konzumaci, k pornografii, k mimomanželským nebo předmanželským pohlavním stykům, k antikoncepci, potratu, prostituci, narkotikům, násilí a pod. V honbě za štěstím lidé vedeni silami zla se s oblibou obracejí na různé mágy, jasnovidce a léčitele. Následky porušování prv-

ního příkázání jsou velmi tragické, jak ukazuje i výše uvedený příklad.

Prvním důsledkem vzdálení se od Boha a vystavení se zlému duchu je smutek, pocit prázdnoty a osamocení, úzkosti a strach z budoucnosti, uzavřenost do sebe a neschopnost milovat. Průvodcem jsou různé psychosomatické poruchy.

Ztrátou víry se člověk dostává na šikmou plochu a nakonec dospěje do stavu, ve kterém nahlíží na Boha jako na úhlavního nepřítele a začne ho přímo nenávidět. V některých případech může dojít až k posedlosti. Bůh to dopouští, aby tak demaskoval přítomnost Zlého a přivedl lidi k obrácení.

Démon neboli satan je padlý anděl, který se hříchem absolutní pýchy stal kosmickým „lhářem“ a „otcem lži“ (Jan 8,44), žije sám v radikálním popření Boha a snaží se tuto svou tragickou lež o Bohu, nejvyšším Dobru, namluvit lidem. (Jan Pavel II. 13. 8. 1986). Satan a jiní zlí duchové celou svou bytostí nenávidí Boha a touží tuto nenávisť vnuknout lidem, a tak je přivést na cestu vedoucí do pekla – tj. do stavu absolutního egoismu.

Je třeba si uvědomit, že celý souhrn zla, které je přítomné ve světě, není jen důsledkem prvotního hříchu, ale je také důsledkem podněcování a skrytého působení satana, který nastavuje pastí morální rovnováze člověka. Satan působí skrytě jako podvodný svědek, vkrádá se do našeho jednání, aby do něho vsunul různé deviace, které jsou škodlivé, ale jeví se, jako by byly v souladu s našimi instinktivními aspiracemi (Jan Pavel II. 24. 5. 1987).

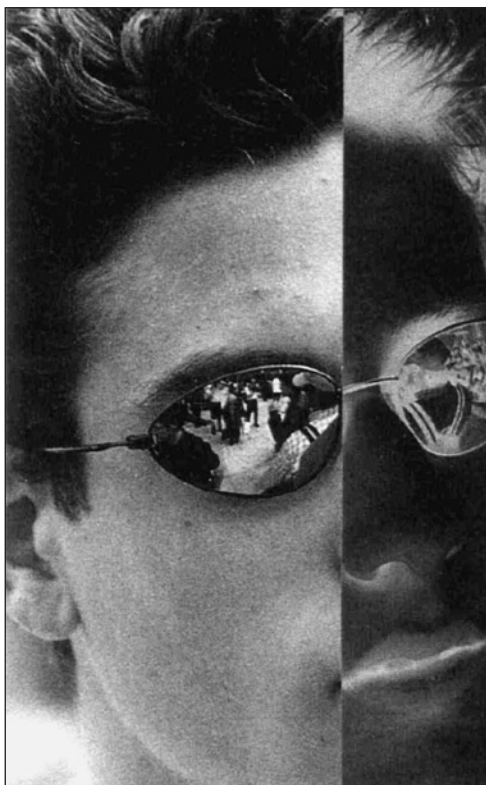
Svatý otec potvrzuje, že není třeba se bát nazvat jménem prvního autora všeho zla: Zlého. Taktika, jakou uplatňuje, spočívá v tom, aby se neprozrazoval, aby zlo, ke kterému ponouká od samého počátku, vyrůstalo jakoby ze samotného člověka, z jeho nálad a jeho přirozenosti... aby se člověk cítil jakoby »osvobozený« od hříchu, ale byl do něho současně stále více ponořen (31. 3. 1985). Jan Pavel zdůrazňuje, že působení satana na člověka se projevuje především v pokušení ke hříchu. Zlý duch se snaží ovlivnit člověka, jeho obrazotvornost a vyšší schopnosti jeho duše tak, aby ho odvrátil

od Božího zákona. »Vrcholným« projevem tohoto ďáblova působení je pokušení samotného Krista (srov. Lk 4,3-13). V některých případech může působení zlého ducha dojít až k ovládnutí těla člověka. Pak mluvíme o »posedlosti« (srov. Mk 5,2-9). Hroživá slova apoštola Jana, že celý svět je v moci Zlého (1 Jan 5,19), poukazují na přítomnost ďábla v dějinách lidstva, která se umocňuje v míře, v jaké se člověk a společnost vzdalují od Boha. Pak se vliv zlého ducha může v plnější míře a účinněji ukrýt za člověka, což jistě odpovídá jeho »zájmům«. Nejúčinněji může Zlý působit tehdy, když se mu podaří přimět člověka, aby popíral jeho existenci ve jménu racionalismu nebo jakéhokoliv jiného myšlenkového proudu, který nechce uznávat jeho působení ve světě (Jan Pavel II. 13. 8. 1986).

Satan jakožto padlý anděl využívá své velké inteligence, aby zavedl člověka k vrcholům nenávisti, absolutní pýchy, zoufalství a úplného zpochybnění. S bezmezným pohrdáním a nenávistí jedná s lidmi, kteří pro svou zaslepenost a hloupost se poddávají jeho vlivu. Podle zpráv exorcistů nebo světců existuje ve světě zlých duchů široká hierarchie. Každý z nich má svou individualitu a specializaci v nějaké vášni, je jakoby šéfem nějakého »ministerstva« zla s celým zástupem podřízených zlých duchů menšího »kalibru«, specialistů na určitá pokušení.

První podnět ke spáchání hříchu pochází vždy od satana, jiní zlí duchové tento podnět podporují a podněcují ke konkrétním způsobům realizace. Zaněcují v člověku tužbu po uspokojení žádostivosti, ambicí a pýchy. Zlí duchové se zaměřují především na lidi schopné, na exponované funkce, te-

dy takové, kteří mají velký vliv na ostatní. S velkou dovedností a znalostí psychologie i dědičných sklonů se pokoušejí lidi získat a ovládnout. Na začátku, když se jim podaří si je podmanit, pomáhají především tím, že odstraňují všechny překážky v kariéře. Tím je možno vysvětlit, že v určitém období života se některým lidem, kteří jsou ve skutečnosti ve službách zla, nesmírně daří, a stává se, že mají velké úspěchy v podnikání nebo v politice. Mnoho z nich si vůbec neuvědomuje, komu vlastně slouží, kdo a kam je to vede. Jsou ovšem i takoví, kteří se vědomě a z vlastního rozhodnutí poddávají vládě zlých duchů, aby od nich získali pomoc. Zlý duch pak pečuje o takového člověka, ale jen do doby, kdy provede zlo, které bylo sa-

tanovým plánem. Později se stávají nejubožejšími sluhý království satana, který s nimi jedná s nenávistí a pohrdáním, a tak je odměňuje za jejich slabost a hloupost.

Jestliže se člověk kajicně vzpovídá nebo v sobě vzbudí lítost, třeba v posledním okamžiku svého života, zpřetrhá tím

pouta satanského otroctví mocí Kristovy lásky, která je silnější než všechny síly zla. Jestliže naopak se vědomě postaví proti Bohu, důsledkem takového postoje je věčné zavržení čili neustále zoufalství a nenávist vůči sobě i vůči všem včetně Boha.

Exorcisté udávají klasifikaci hříchů, skrze které dochází k zotročení člověka silami zla až do případné posedlosti. **Do první kategorie** patří především různé sexuální úchytky jako homosexuální pohlavní styky, pedofilie, pornografie apod. **Do druhé kategorie** patří různé druhy závislostí na alkoholu, drogách a jiných prostředcích, které mají obdobné účinky. **Třetí kategorií hříchů** je využívání služeb ezoterické a okultní scény, jako jsou mágové, astrologové, okultní léčitelé, jasnovidci apod. **Čtvrtou kategorií** jsou hříchy, které vedou přímo do otroctví zlých duchů: účast v satanských sektách a obřadech, příslušnost k zednářským lóžím.

Pouze Ježíš, který žije a působí v Církvi, může osvobodit člověka ze satanova otroctví hříchu a smrti. Církev, kde je Ježíš ustavičně přítomen v Eucharistii, je jediným místem na světě, kde i největší hříšníci mohou nalézt útočiště a ochranu před silami zla. Kristova Církev je nemocnicí celého lidstva a Ježíš v ní svátostmi pokání a Eucharistie ustavičně uzdravuje z otroctví zla i všech hříchů, vrací svobodu, lásku a činí lidi svatými.

Budeme-li se s vírou vyznávat ze svých hříchů, přijímat Ježíše důstojně a s láskou v Eucharistii, nemohou nám mocnosti zla ublížit. Jak píše sv. Terezie z Lisieux, »pak se ďáblové bojí mne a nikoliv já jich«.

*P. M. Piotrowski TChr
Z Milujcie sie 9-10/2001
přežil-lš*

Quo vadis, sociální demokracie?

V druhé polovině března se na mnoha místech podepisovala petice proti diskriminaci církevních škol (všech církevních škol, nejen katolických). Ministerstvo školství oznámilo, že zaměstnanci církevních škol jsou vyjmuti z vládou slibovaného zvýšení platů učitelů. Tento překvapivý obrat v dosavadním přístupu k financování církevních škol, které jsou svým ekonomicko-právním postavením ve společnosti zcela odkázány na financování státu, musíme sledovat s vážným znepokojením. V průběhu uplynulých let osvědčily smysluplnost své existence více než dostatečně. Usilují nejen o dosažení potřebné úrovně vědomostí, ale souběžně kladou důraz i na etickou výchovu a dobré mezilidské snahy. Jsou to školy otevřené žákům bez rozdílu vyznání. Většinové procento tvoří žáci z rodin nekonfesionálních. Trvalý zájem o tyto školy je známkou jejich celospolečenského přínosu. (Není snad jedním z důvodů diskriminace právě jejich úspěšnost?)

Škoda, že tato petice probíhala většinou na půdě církevních škol a že jsme nemohli na ni zavčas upozornit (na kontaktní adresu Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína, Orlické nábř. 1, 500 00 Hradec Králové měly být petiční archy doručeny do 10. dubna). Naši čtenáři však mají možnost protestovat proti tomuto diskriminačnímu aktu ministerstva jak přímo dopisy, tak prostřednictvím poslanců NS nebo sekretariátů soc. dem. strany. (A pochopitelně mít dobrou paměť, protože budou zakrátko zvažovat, koho považují za řízení státu.)

Lamentace, že ministerstvo nemá peníze, nejsou věrohodné, jak poznamenává článek „Kdo platí církevní školy?“

v LN 12. 3. Příkladem zbytečných výdajů ve školství je monstrozní akce „Maturita po internetu“ pro více než 400 středních škol, kterou v těchto dnech rozjelo Centrum pro reformu maturitní zkoušky. Oficiálně jde o přípravu na zavedení centralizované maturity v r. 2004. Startu nové maturity v r. 2004 už však nemohou věřit ani její autoři. „Akce je spíše zoufalým pokusem... prosadit svou dalším masivním plýtváním státními prostředky státního rozpočtu. Na přípravu nové maturity bylo od r. 1998 nekonceptně vynaloženo kolem 100 milionů korun...“ píše Oldřich Botlík, odborník ve vzdělávání.

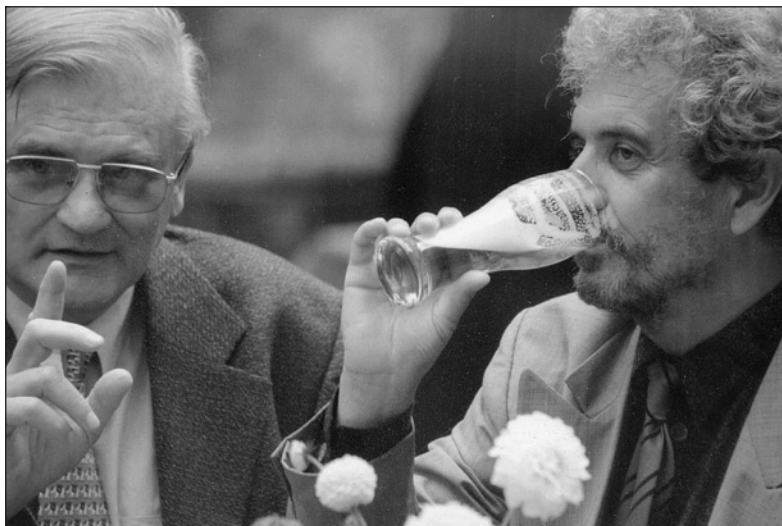
Diskriminační postup proti církevním školám není jediný případ, kdy sociálně demokratická vláda ignorovala přání věřících obyvatel tohoto státu, a nejen jich: v otázce právního vyřešení vztahů státu a církve jsme zůstali zřejmě jako jedíni, kde tyto vztahy nejsou právně dořešeny. I slovinská (post)komunistická vláda je už před námi.

V deníku LN byla 4. března uveřejněna statistika, kolik navrhovaných kandidátů do voleb bylo dříve členy KSČ: u ČSSD se podařilo oslovit 65 kandidátů na 5 prvních místech: z toho 27 (42%) bylo v KSČ; do prvních patnácti míst bylo osloveno 162 kandidátů z 208 kandidátů: z toho bylo v KSČ 60 (37%). (Mimoходом: u koalice nebyl údajně v KSČ nikdo.) Není tedy ani třeba velice se divit, když konfrontujeme postup dnešní ČSSD se vzpomínkami na padesátá léta, kdy vládla KSČ.

V posledních dnech jsme do redakce dostávali rozhořčené reakce na několik článků v „Právu“. Myslím, že bude nejhodnější, když opíšou tiskovou zprávu ČBK z 20. 3., kterou mám před sebou: »V článku ministra kultury „Ustupovat už ne-

ní kam“, který uveřejnilo Právo dne 18. 3. t. r., byl veřejnosti podán obratně zkrácený obraz příčin současného nedobrého vztahu mezi Ministerstvem kultury a Římskokatolickou církví. Ve skutečnosti to není Ministerstvo kultury, které nemá už kam ustupovat, ale církev, která byla dohnána soustavným tlakem tohoto státního orgánu do situace, kterou si nepřála a které se vyhýbala, a to řešit problémy vztahu mezi státem a církví před soudními tribunály. Církev od počátku doufala v nastolení normálních vztahů spolupráce a klidného řešení všech otázek vztahu mezi státem a církví, bohužel se však v této naději zklamala.

Jedním z nejnovějších proticírkevních počínů Ministerstva kultury je rozhodnutí ministra zrušit Náboženskou matici. Jde o organizaci, která vznikla sloučením zemských náboženských fondů v r. 1950 vyhláškou nechvalně známého Státního úřadu pro věci církevní. Ten přeměnil další vyhláškou Náboženskou matici ve správce majetkových podstat řádů a kongre-

gací, jejichž členové byli zášahem Státní bezpečnosti ze svých klášterů vyhnáni a soustředěni ve vybraných od veřejnosti izolovaných místech. Náboženská matice pak tyto majetkové podstaty „spravovala“ tak, že je dávala protizákonně do vlastnictví různým socialistickým organizacím. **Zrušením Matice by došlo**

k znemožnění případné nápravy těchto křivd.

Zemské náboženské fondy zřídil svým nařízením ze dne 12. 1. 1782 císař Josef II. a převedl do nich majetek četných klášterů, které zrušil jako „nepotřebné“. Vycházel přitom jak z moci absolutního vládce, tak z osvícenských názorů na církev. Byla to jakási rakouská obdoba „kulturního boje“ té doby.

Když ministr kultury Pavel Dostál oznámil církevním představitelům svůj úmysl zrušit Náboženskou matici, pokusili se ho jednáním odvrátit od tohoto úmyslu, avšak marně. Obě strany se nedokázaly shodnout – ministr Dostál trval na zrušení Matice, přestože církev trvala na tom, aby záležitost rozhodl nezávislý soud. Dopis, který předseda České biskupské konference po tomto jednání zaslal ministrově, byl nezbytným právním postupem nutným k zahájení tohoto soudního sporu. Je politováníhodné, že si ho ministr Dostál vyložil nejen jako útok na svou osobu, ale dával

shodného názoru mnoha právních historiků má nařízení císaře Josefa II. povahu zákona. Církev je přesvědčena o tom, že jí soud dá za pravdu, že ministr Dostál překročil svou pravomoc, protože císařské nařízení může být zrušeno jenom zákonem. Ministr Dostál rozhodl bez souhlasu církve, která měla Matici spoluspravovat. Náboženská matice, respektive náboženské fondy, jejichž sloučením vznikla, byly vždy nedílnou součástí systému financování církve. Proto podle názoru církevních představitelů je nutné počkat se zrušením Matice parlamentem do doby, kdy bude vyřešen problém církevního majetku a nového modelu financování církve.

Ministr Dostál v článku z Práva ze 14. 3. 2002 „Graubner napadl Dostála“ konstatuje, že Matice není finančně soběstačná a je placena ze státního rozpočtu. Proč ale není Náboženská matice soběstačná? Protože část majetkové podstaty je v rukou státu a výnosy z ní jdou jinam než tam, kam byly určeny – pro financování katolické církve. Dále v článku ministr Dostál tvrdí, že po vydání nového statutu Matice v roce 1998 odmítla Římskokatolická církev obsadit místa v dozorčí radě této instituce, a tudíž prý neplnila účel, k němuž byla založena. Proč ale Římskokatolická církev odmítla obsadit místa v dozorčí radě Matice? Protože v r. 1998 ředitelka odboru církví MK ČR Řepová změnila původní stanoviny bez vědomí správní rady. Správní rada, kde zasedali zástupci církve, byla zcela zhabena svých pravomocí. Církev se pochopitelně s tímto stavem nechtěla smířit. Ředitelka Řepová má nyní obavy, že Matice, kterou „zestátnila“, byla hrazena z prostředků určených pro katolickou církev, což bylo v rozporu s právem.«

Ministr Dostál v článku z Práva ze 14. 3. 2002 „Graubner napadl Dostála“ konstatuje, že Matice není finančně soběstačná a je placena ze státního rozpočtu. Proč ale není Náboženská matice soběstačná? Protože část majetkové podstaty je v rukou státu a výnosy z ní jdou jinam než tam, kam byly určeny – pro financování katolické církve. Dále v článku ministr Dostál tvrdí, že po vydání nového statutu Matice v roce 1998 odmítla Římskokatolická církev obsadit místa v dozorčí radě této instituce, a tudíž prý neplnila účel, k němuž byla založena. Proč ale Římskokatolická církev odmítla obsadit místa v dozorčí radě Matice? Protože v r. 1998 ředitelka odboru církví MK ČR Řepová změnila původní stanoviny bez vědomí správní rady. Správní rada, kde zasedali zástupci církve, byla zcela zhabena svých pravomocí. Církev se pochopitelně s tímto stavem nechtěla smířit. Ředitelka Řepová má nyní obavy, že Matice, kterou „zestátnila“, byla hrazena z prostředků určených pro katolickou církev, což bylo v rozporu s právem.«

Ministr Dostál v článku z Práva ze 14. 3. 2002 „Graubner napadl Dostála“ konstatuje, že Matice není finančně soběstačná a je placena ze státního rozpočtu. Proč ale není Náboženská matice soběstačná? Protože část majetkové podstaty je v rukou státu a výnosy z ní jdou jinam než tam, kam byly určeny – pro financování katolické církve. Dále v článku ministr Dostál tvrdí, že po vydání nového statutu Matice v roce 1998 odmítla Římskokatolická církev obsadit místa v dozorčí radě této instituce, a tudíž prý neplnila účel, k němuž byla založena. Proč ale Římskokatolická církev odmítla obsadit místa v dozorčí radě Matice? Protože v r. 1998 ředitelka odboru církví MK ČR Řepová změnila původní stanoviny bez vědomí správní rady. Správní rada, kde zasedali zástupci církve, byla zcela zhabena svých pravomocí. Církev se pochopitelně s tímto stavem nechtěla smířit. Ředitelka Řepová má nyní obavy, že Matice, kterou „zestátnila“, byla hrazena z prostředků určených pro katolickou církev, což bylo v rozporu s právem.«

-jv-

Ztráta víry

Jako podmínka atestace z gynekologie

Kdyby se uskutečnila studie o počtu věřících lékařů v jednotlivých lékařských odbornostech, gynekologie by zřejmě byla nejvíce „ateistická“. V dobách totality totiž bylo samozřejmou součástí atestační zkoušky z gynekologie a porodnictví provedení umělého potratu. Mezi příslušníky střední a starší generace gynekologů tedy bude lékař katolík žijící podle zásad víry nejpravděpodobněji konvertitou. Vedení katedry gynekologie a porodnictví IPVZ však rozhodlo, že bude ještě hůř.

Pro čtenáře Světla přetiskujeme podstatnou část článku Gynekolog a potraty, který otiskl čtvrtletník Scripta bioethica (2002, č. 2, s. 38-40):

»V časopise Česká gynekologie, roč. 2001, č. 6, s. 386-391 byly zveřejněny nové specializační náplně pro atestace z gynekologie a porodnictví, platné od 1. 9. 2001. Mezi výkony, které patří mezi minimální požadavky pro atestaci I. stupně, je uvedeno také uskutečnění 20 interrupcí (vedle 50 kyretáží a 50 instrumentálních revizí děložní dutiny po spontánním potratu, které lze z hlediska techniky výkonu považovat za srovnatelné).

Budou-li se směrnice Katedry gynekologie a porodnictví IPVZ dodržovat, částí našich lékařů bude odepřena šance stát se gynekologem. Na tuto skutečnost upozornil 26. 11. 2001 Ministerstvo zdravotnictví ČR MUDr. Ladislav Kubíček z Třebenice:

„V seznamu výkonů požadovaných k 1. atestaci z gynekologie a porodnictví je uvedeno také 20 UPT. Pro věřícího lékaře je tento výkon proti jeho svědomí, tudíž neproveditelný. Myslím, že by bylo škoda, aby tato podmínka byla překážkou jistě mravně a charakterově kvalitním lékařům k získání příslušné atestace. Z osobní praxe mo-

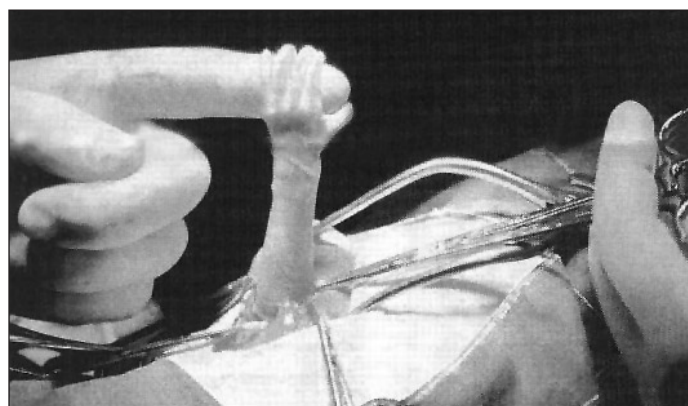
hu potvrdit, že jsem se na všech gynekologiích, kde jsem působil, mohl s předností oddělení domluvit, stanovisko mého svědomí bylo respektováno a přerušování těhotenství jsem nikde nemusel provádět. Jménem věřících lékařů žádám o posouzení této kauzy v rámci kodexu základních lidských práv a věřím, že se podaří tento požadavek vyřešit.“

Ředitel odboru vzdělávání a vědy prof. MUDr. Stanislav Tůma, CSc., svým dopisem z 24. 1. 2002 sdělil Dr. Kubíčkovi toto stanovisko:

Vážený pane doktore,

k Vašemu dopisu ve výše uvedené věci sdělujeme, po projednání s vedoucím katedry gynekologie a porodnictví IPVZ panem doc. MUDr. Jaroslavem Feyereislem, CSc., a pedagogickou komisí IPVZ následující stanovisko.

Zvládnutí techniky evakuace těhotné dělohy představuje v případech silného krvácení ženy život zachraňující výkon. Z uvedeného důvodu musí každý gynekolog tuto operaci ovládat. Další techniky evakuace těhotné dělohy, např. sectio minor, aplikace prostaglandinů, jsou rovněž předepsanými dovednostmi pro atestanty oboru gynekologie a porodnictví. Z důvodu předcházení podobným problémům bude provedena změna v názvu výkonu požadovaného specializační náplní a logbooku z umělého přerušování těhotenství na evakuaci dutiny děložní.

K požadavku na vykonání alespoň 20 interrupcí jako podmínky pro připuštění k atestační zkoušce z gynekologie a porodnictví se vyjádřil také zástupce přednosty gynekologicko-porodnického oddělení Nemocnice Karlovy Vary MUDr. Mgr. Miloslav Nesyba. Své dopisy datované 1. 12. 2001 odeslal na Katedru gynekologie a porodnictví i řediteli Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Dr. Nesyba se v nich dovolává mimo jiného Listiny základních práv a svobod i práva každého zdravotníka jednat v souladu se svým svědomím a položil také otázku: „Což není na Katedře či v IPVZ jediný rozumný člověk, který by řekl: Interrupce jako takové sice v současné době zrušit nelze, ale nutit lékaře je provádět – to nemůžeme!“

Později (11. 12. 2001) se Dr. Nesyba obrátil také na předsedkyni Výboru pro zdravotnictví a sociální politiku Senátu parlamentu České republiky MUDr. Zuzanu Roithovou a pak 9. 2. 2002 na ministra zdravotnictví a na etickou komisi Ministerstva zdravotnictví ČR. V dopise adresovaném ministerstvu Dr. Nesyba zdůvodňuje, proč není nutné, aby se adept gynekologie učil techniku evakuace dělohy právě interrupcí:

V oboru pracuji již přes 20 let, a tak si troufám říci, že je mi celá problematika gynekologie a porodnictví známa, že snad vím o všech možných úskalích a problémech, které mohou gynekolog kdykoliv potkat v jeho práci. A právě proto jsem i nadále přesvědčen, že ke své práci nepotřebuji znát a mít zvládnutou techniku umělého ukončení těhotenství.

Jakákoliv tvrzení, že musí znát evakuaci dělohy, aby mohl zvládnout krvácení při probíhajícím potratu, je jen zastírací manévr. Tím nezpochybněji povinnost tuto techniku zvládat, ale zpochybněji nutnost se učit tuto techniku zvládat právě při umělém ukončení těhotenství. Čili změna názvu v náplni specializace v oboru gynekologie a porodnictví umělé ukončení těhotenství na evakuaci dutiny děložní ve mně vyvolává dojem rčení – „vlk se nažral a koza zůstala celá“.

Z Katedry gynekologie a porodnictví IPVZ ani z Ministerstva zdravotnictví ČR neobdržel Dr. Nesyba do 24. 2. 2002 žádnou odpověď. Odepsala mu však senátorka Dr. Z. Roithová:

V Praze 12. 2. 2002

Vážený pane doktore,

v návaznosti na Váš dopis z 11. 12. 2001 jsem oslovila Katedru gynekologie a porodnictví ILF ve věci podmínky provedení 20 interrupcí při atestační zkoušce. Dovolují si Vás seznámit s konstatacím Katedry gyn. por. ILF.

Pokud lékař v přípravě na atestační zkoušku z oboru gynekologie a porodnictví odmítá z důvodu náboženského přesvědčení provádění umělého přerušování těhotenství, bude toto jeho rozhodnutí plně respektováno a nemusí takový výkon v přípravě na atestaci ani při atestační zkoušce provádět. Bude však muset v přípravě a eventuálně i při zkoušce vykonávat instrumentální revizi dutiny děložní, tj. odstranění zbytků po samovolně proběhlém potratu. V tomto případě jde o výkon nutné lékařské pomoci, tj. o výkon život zachraňující, a je tedy povinnou výbavou dovedností kaž-

dého gynekologa a porodníka. *Revize dutiny děložní po spontánním potratu však není v rozporu s náboženským přesvědčením, nejde o ukončení těhotenství, ale o odstranění život ohrožujících následků samovolného potratu.*

Dr. Nesyba je přesvědčen, že se záležitost začala vyvíjet správným směrem. Považuje však za potřebné, aby se konstatování Katedry gynekologie a porodnictví ILF citované Dr. Roithovou objevilo i ve specializační náplni. Také širší lékařská veřejnost by měla být informována, že provádění interrupcí se nevyžaduje od lékaře, který jí pro své náboženské přesvědčení odmítá.

Co k tomu dodat? Katedra gynekologie a porodnictví se rozhodla jako předpoklad připuštění k atestační zkoušce z gynekologie vyžadovat od lékaře potvrzení, že vykonal nejméně 20 umělých potratů. Když pak lékař s osobní zkušeností s prací na gynekologickém oddělení protestuje a dovolává se kodexu základních lidských práv, z ministerstva zdravotnictví se mu dostane informace, že „bude provedena změna v názvu výkonu“ a místo termínu „umělé přerušování těhotenství“ se bude v seznamu požadovaných výkonů hovořit o evakuaci dutiny děložní.

Na neoprávněnost striktního vyžadování interrupcí upozornil také další lékař, zkušený gynekolog, zástupce primáře nemocničního gynekologicko-porodnického oddělení, MUDr. Nesyba. Marně však píše na Katedru gynekologie a porodnictví, i řediteli Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví. Nestojí jim za odpověď. Ani ministr zdravotnictví si v průběhu 6 týdnů nenašel na odpověď čas, ani nikoho nepověřil, aby odpověděl jeho jménem.

Ze všech oslovených Dr. Nesybou reagovala pozitivně pouze předsedkyně výboru pro zdravotnictví a sociální politiku Senátu ČR, MUDr. Zuzana Roithová. Sdílují dr. Nesybovi, a spolu

s ním vlastně i všem zájemcům o obor gynekologie, že se provádění interrupcí v předatestační přípravě nyní již vyžadovat nebude.

Je to vítězství? Spiš jen první krok k odstranění diskriminace věřících lékařů. Vždyť každý by měl mít právo odmítnout provedení výkonu, který je v rozporu s jeho svědomím. V sousední Slovenské republice se umělé potraty v nemalém počtu nemocnic neprovádějí vůbec, protože je lékaři odmítají. Ochota či neochota ukončit život nenarozených dětí se nesmí stát sitem rozhodujícím o výběru absolventů lékařských fakult pro jeden ze základních lékařských oborů.

Neměl by být nápad Katedry gynekologie a porodnictví IPVZ vyžadovat provádění umělých potratů jako podmínky pro připuštění k atestaci podnětem k tomu, aby konečně bylo obecně rozhodnuto o právu kteréhokoliv zdravotnického pracovníka odmítnout přímou účast při provádění potratů, jestliže je to v rozporu s jeho svědomím?

Vyjádření Dr. Roithové může sice být při řešení některých konkrétních případů užitečné, závaznou platnost však postrádá. Kdo prosadí vydání závazných směrnic? Při ministerstvu zdravotnictví sice existuje etická komise, avšak nebyť soukromé iniciativy dvou lékařů, o povinnosti dodržovat doslovné znění nové specializační náplně pro atestaci z gynekologie a porodnictví by se zřejmě vůbec nediskutovalo.

Setkali jsme se již také s názorem, že posláním etických komisí je příkrývat neetické jednání. Představitelé Etické komise Ministerstva zdravotnictví ČR dostali nyní příležitost ukázat, jak svou roli chápou. Zatím mají půlroční zpoždění, věrme však, že celou záležitost nevyřeší poukazem, že obdobné potíže mají lékaři i jinde. Situaci budeme sledovat a čtenáře Světla informovat.

-per-

Scripta bioethica 2002, číslo 1

První letošní číslo čtvrtletníku Scripta bioethica je věnováno etickým otázkám spojeným s počátkem lidského života. Změření celého čísla určil stěžejní článek přednosta Ústavu histologie a embryologie 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy, doc. P. Hacha: *Poznatky o počátku lidského života nejen z pohledu embryologa*. Střízlivě a srozumitelně předkládá vědecké objevy, které z biologického a lékařského hlediska jednoznačně svědčí o začátku individuálního lidského života v okamžiku splynutí mužské a ženské zárodečné buňky.

O vývoji moderních způsobů přirozeného plánování rodičovství pojednávají prof. Kv. Šipr a dr. H. Šiprová. K dosažení současné spolehlivosti a přijatelnosti rozvoje přirozených metod řízení početí opakovaně přispěla také Světová zdravotnická organizace.

Mons. J. Mikulášek zdůrazňuje, že *člověk je stvořen pro lásku*. Sexualita poznamenává muže i ženy nejen po stránce tělesné, ale i psychické a duchovní.

Mezi nejzajímavější otištěné příspěvky patří práce odborného asistenta katedry gynekologie a porodnictví Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, dr. P. Závodného: *Sterilizace z medicínského, právního i morálního pohledu*. Sterilizace je vždy závažným zásahem nejen do integrity jedince, ale i do partnerských vztahů.

Bývalý velvyslanec České republiky ve Vatikáně, F. X. Halas, poutavě hovoří o lidských

aspektech diplomatické služby u Svatého stolce. V časopise jsou otištěny také fotografie z předávání pověřovacích listin F. X. Halase Janu Pavlu II. a z návštěvy prezidenta Havla u Svatého otce.

Doc. A. Beneš vysvětluje, proč se anesteziolog může bez výčitek svědomí podílet na akutním život či zdraví zachraňujícím operativním výkonu, přestože ví, že gynekolog plánuje u ženy současně uskutečnit také sterilizaci. Pozoruhodná jsou dvě aktuální sdělení. *Prof. R. Spitzer* z Kolumbijské univerzity ve studii přednesené na výroční schůzi Americké psychiatrické společnosti prokázal, že *homosexuální orientace není nutně neměnná*. O rozhodnutí Katedry gynekologie a porodnictví IPVZ před atestací z gynekologie od adeptů vyžadovat provedení 20 interrupcí referujeme samostatně na jiném místě.

Časopis Scripta bioethica začal vycházet v roce 2001 a pojednává o otázkách na pomezí zdravotnictví, teologie a filosofie. Vychází 4x za rok, každé číslo má 40 stran tištěných na křídovém papíře, obálka je barevná. Scripta bioethica jsou doporučena Českou biskupskou konferencí. Jde o cenově dostupný časopis (roční předplatné 180 Kč), který lze objednat na adrese Scripta bioethica, Míčkova 59, 614 00 Brno.

E-mail: scripta@volny.cz. Podrobnější informace na internetu na adrese: www.volny.cz/scripta

Bioetická konference s mezinárodní účastí ZAČÁTEK A KONEC LIDSKÉHO ŽIVOTA

se koná v Brně ve dnech 18.-19. 10. 2002. Přednášejí přední odborníci z USA, Rakouska, Slovenska i České republiky, konference je určena širší veřejnosti. Přihlášky a podrobnější informace na adrese Scripta bioethica, Míčkova 59, 614 00, Brno, e-mail: scripta@volny.cz. Možno též navštívit internetovou stránku <http://www.volny.cz/scripta>.

Zakazuje bible homosexualitu?

V posledních čtyřiceti letech pozorujeme při výkladu biblických textů, které hovoří o homosexualitě, určitou tendenci zmírnit zákaz homosexuálních pohlavních styků, nebo ho dokonce popřít. V USA se v této souvislosti hovoří o »revizionistické exezezi«. V roce 1963 se v německém nakladatelství Furche objevil titul *Homosexuální bližní* – sbírka úvah o homosexualitě. H. J. Schoeps, židovský historik náboženství, zde tvrdí, že ani ve Starém, ani v Novém zákoně se nevyskytuje etické odsouzení homosexuálního chování. A protestantský farář J. S. Ridderbos píše, že není prokázáno, zda ve Starém zákoně je obsažen »absolutní zákaz homosexuality v každé situaci«. Nenachází se prý ani v Novém zákoně.

Takováto pojetí ovlivňovala zpočátku ani ne tak komentáře k biblickým textům, jako spíše morálně-teologické rozpravy nejdříve u evangelických a pak i u katolických teologů. Již dvacet let se o těchto revizionistických stanoviscích kontroverzně diskutuje především v odborných časopisech.

Tak se nyní sodomský hřích (Gen 19) chápe nikoliv jako homosexuální chování, nýbrž jako porušení práva pohostinnosti (podobně Soudců 19). V obou těchto vyprávěních jde přece o něco více: o pokus homosexuálního znásilnění (to je zřejmé z Lotovy nabídky dát k dispozici dcery, podobně jako u levity poskytnout svou druhou ženu).

V knize Leviticus je o homosexuálních stycích řeč dvakrát: *Nesmíš spát s mužem, jako se spí se ženou. To by byla ohavnost* (18,22). Ve verši 20,13 se tento zákaz opakuje pod trestem smrti. Revizionistický výklad ovšem vztahuje tento zákaz na pohanickou »posvátnou« chrámovou prostituci, která byla ve starém Orientu obyčejem, jak vyplývá z náleží u Ras Shamry a Ugarta a jak to potvrzuje kniha Deute-

ronomium 22,5 a 23,18n. V takovém případě by zákaz homosexuality byl pouze kultovní židovský předpis, nikoliv však etická povinnost, která platí pro zbytek lidstva. Revizionisté se odvolávají na hebrejský výraz *toebah* – ohavnost, který se častěji objevuje ve Starém zákoně v souvislosti s modloslužbou. Tento výraz se však používá i pro jiné druhy hříchů, které nemají s kultem nic společného. Kdyby Leviticus 18,22 zakazoval »posvátnou« homosexuální prostituci, pak bychom plným právem museli zde očekávat, že zakáže i heterosexuální »posvátnou« prostituci, který byla v Kanaan rovněž běžná (srov. 2 Kr 23,7). V bezprostředním kontextu v Leviticu 18,22 však nacházíme zákaz manželské nevěry a pohlavních styků se zvířaty. Podle revizionistické logiky by pak ani tyto zákazy nemohly být chápány jako všeobecné.

V listu Římanům je text, který je »postrachem« pro revizionistickou exezezi. Zde vyhlašuje Pavel všeobecný soud nad lidmi (= pohaný), aniž by hovořil o jednotlivých lidech (podle Řím 2,14 existují pohané, kteří zachovávají přirozený zákon). Protože odpírají Bohu úctu, která mu náleží, a vytvořili si falešné bohy, *dal jim Bůh klesnout do hanebných vášní: jejich ženy totiž zaměnily přirozený styk za protipřirozený a podobně muži zanechali přirozeného styku se ženou a vzplanuli náklonností k sobě navzájem. Muži páchají nestoudností s muži* (Řím 1,26-27). V tomto verši je výslovně řeč o homosexuálních pohlavních stycích. Řecko-římská antika obsahuje doklady, které svědčí o rozšířené praxi homosexuálních styků. Velmi oblíbenou formou byla pederastie (soulož s chlapci). Někteří revizionističtí vykladači se domnívají, že Pavel měl na mysli právě jen tuto. Pavel však nečerpal své informace z pohanského světa, nýbrž ze Starého zákona, kde se rovněž

hovoří o styku muže s mužem. Verš Řím 1,26 většina exegetů vykládá jako »lesbickou lásku«, která byla ve starověku rovněž doložena. Nejslavnějším příkladem pohlavních vztahů mezi dvěma ženami je básnička Sapphó na ostrově Lesbos (odtud výraz »lesbičky«).

Pavel píše pouze o homosexuálních stycích, nikoliv o homosexuálním zaměření. Revizionističtí vykladači si tu pomáhají zavedením rozlišování mezi »pravou homosexualitou« a »pseudohomosexualitou«. »Pravá homosexualita« spočívá v sexuální sklonu ke stejnému pohlaví, který může být buď vrozený, anebo získaný; »pseudohomosexuální« je podle nich člověk, který je schopen i heterosexuálních styků. Pro »pravého« homosexuála by podle nich byl heterosexuální styk proti jeho přirozenosti. Pavel pak prý mluví pouze o »pseudohomosexuálech«. Tím ovšem vnašejí do exegeze pavlovských textů princip, který je zcela mimobiblický a pochází teprve ze současné nauky o člověku.

V seznamu ničemností v listu 1 Kor 6,9 čteme dva výrazy, které poukazují na homosexuální praktiky: *malakoi* (doslova zženštilý zhýralec) a *arsenokoitai* (zvrácení, ti, kteří spávají s muži). Tento poslední výraz nacházíme také ve výčtu neřestí v 1 Tim 1,8-10. Nový jednotný německý překlad však dává tomuto výrazu pouze význam *Lustknaben* a *Knabenschänder*, (prznitel chlapů, pederast), a z toho revizionisté vyzouvají, že i v listě ke Korintským se jedná pouze o pederasty. Proti tomu můžeme uvést: Pavel zde aplikuje odsouzení homosexuality (Řím 1) i na zvláštní případ pederastie (1 Kor 1), což potvrzuje i 1 Tim 1, kde jsou vypočítány hříchy, které jsou v rozporu s Božím zákonem: viz Leviticus 18,23 (zákaz sexuálních styků muže s mužem).

Zastánci názoru, že Písmo svaté nezakazuje homosexua-

litu, nejsou s to vyvrátit tradiční výklad biblických textů, které pojednávají o homosexualitě. Jejich úsilí vychází ze dvou východisek:

a) existují jedinci, kteří mají od přírody sklon ke stejnému pohlaví;

b) těmto lidem není možno ukládat pohlavní zdrženlivost.

Pokud jde o tezi a): Neexistuje žádná vědecká práce, která by mohla doložit fyziologické (biologicko-tělesné) příčiny homosexuality⁽¹⁾. Teze b) nevyplývá nutně z teze a), protože nebere ohled na lidskou svobodu.

Výpovědi Písma svatého ve svém původním smyslu a chápány jako božská směrnice pro etické chování umožňují jen jediný závěr: Jak Starý, tak Nový zákon odmítají homosexuální pohlavní vztahy. V tomto smyslu je vždy chápala celá židovská i křesťanská tradice.

Z Der Fels 3/2002
přeložil -lš-

⁽¹⁾ Viz Homo-Ehe, Nein zum Ja-Worth, Bernardus-Verlag, Langwaden 2001, s. 99.

Alexander Desecar, ThDr. Lic. in re biblica, se narodil v Subotici 26. 7. 1933. Studoval teologii na papežské vysoké škole Antonianum v Římě, biblické vědy na Biblickém institutu v Římě, pedagogiku a latinu na univerzitě v Münsteru. Je docentem exegeze na Teologické vysoké škole sv. Antonína Paduánského v Buenos Aires.

»Tradice opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť (srov. Persona humana, 8, Kongregace pro nauku víry), vždy prohlášovala, že »homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené. Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány.« (Katechismus katolické církve, 2357)

V této souvislosti je naší povinností upozornit, že informace Katolického týdeníku č. 11/2002, str. 6 »Ještě k problematice homosexuálů« obsahují nepodložená tvrzení a uvádějí čtenáře v omyl.

Veronika, malomocná

Malomocná Veronika, kterou jsme poznali v Evropě v jednom léčebném centru a jejíž život si chceme připomenout, je jednou z velkých nemocných a světic, jež tuto strašnou zkoušku přijaly a proměnily ji ve vzácný dar a úplnou odevzdanost.

Kdo je Veronika? Narodila se po první světové válce na Karibských ostrovech. Měla dva roky, když se na jejích zádech objevila černá skvrna. Diagnóza byla jednoznačná: malomocenství.

Pomocí šokové terapie se tato strašná skvrna rychle ztratila. Ale po třech letech se objevily další po celém těle. Její strýc ji odvezl do Evropy na léčení. Pro malé pětileté děvčátko to znamená vyhnání.

»Ten den jsem ve své duši pocítila smrt. Po celý život už jako dospělá jsem nikdy nezažila podobné utrpení.«

Během těchto let je utrpení neustálým průvodcem Veronikina života. Po několika vyšetřeních ji pošlou do nemocnice pro malomocné. Tam také navštěvuje školu a je dobrou žačkou. Ve čtrnácti letech na ní vyzkoušeli léčebnou proceduru, na kterou vzpomíná s hrůzou. Její tělo se proměnilo v jedinou hnisavou ránu. Veronika už nemá sil. Leží na smrtelné posteli. Matka si pro ni přijíždí, aby pak nakonec sama zemřela v Paříži.

Maminka je u ní. To je jediné, co si Veronika přála, aby se jí vrátila radost ze života. Ale její rány hnisají v období čtyř a půl roku každých šest měsíců.

Náhle se dostaví zlepšení a může dokonce studovat na pařížské Sorbonně. Po setkání s vědou, falešnými filosofiemi a materialistickými ideologiemi Veronika ztratí víru a stává se militantní ateistkou. Veronika má velkou touhu po lásce. Navzdory tomu odmítá nabídku k sňatku, protože cítí, že lidé její žízeň po lásce nedovedou utišit. Neúnavně hledá absolutno: buddhismus, hinduismus, islám – ale nic nedokáže nasýtit její touhu.

Ve věku 35 let cítí v srdci neodolatelné volání, aby přistoupila ke svatě zповědi. Hovoří o tom:

»Je to začátek velké lásky. Jak jen jsem byla šťastná v onen den! Nevěděla jsem, co si mám radostí počít. Začala jsem milovat tuto velkou Lásku, která se stala vášní celého mého života.« Veronika není uzdravená od malomocenství, nikoliv, její choroba nezadržitelně postupuje. Především proto, že je alergická na všechny léky: »V tom spočívá tragika mého života jako malomocné: všechny léky, které mi byly předepsány, působily stejně veliké utrpení jako samo malomocenství.«

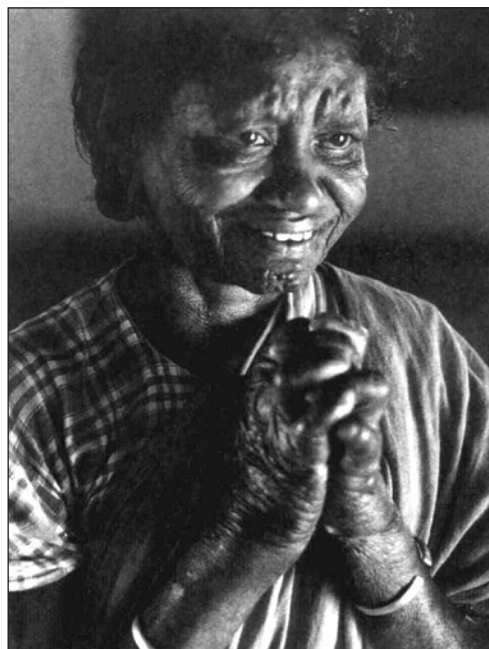
Proto musela mnoho času trávit v nemocnici. Veronika chápe stále lépe, že ukřižovaný Ježíš v ní znovu trpí své utrpení. Nejdříve ztrácí prsty, později necítí absolutně nic, ani když ruce ponoří do vřelé vody.

»Z celého utrpení bylo nejhorší, že jsem ztratila zrak. Nedokážu popsat slovy, co jsem cítila. Byly to strašné bolesti. Myslela jsem si, že přijdu o rozum. Hlavu jsem si držela oběma rukama, strašně mě bolela. Moje oči byly tmavočervené a tvrdé jako ze železa. Celé hrdlo bylo napuchlé. Moje lebeční kost byla jako v ohni. Ve spáncích mi to přímo dunělo. V očích jsem měla hrozný žár. Bylo to strašné. Myslela jsem, při té poslední krizi očí, po které jsem úplně oslepla, že se v tomto utrpení a nouzi zblázním. Teď vypadám velice špatně. Jsem odpuzující, lidé se mě bojí. Naštěstí se neprocházím

po Champs-Élysées! Všichni lidé by se mi vyhnuli.«

Padesát let života, padesát let malomocenství získává pro Veroniku smysl jedině skrze setkání s milosrdným Bohem. Jen Bůh sám dokáže utišit její žízeň po absolutnu. A Bůh k ní přišel. Bůh si ji vyhledal, aby se s ní mazlil, aby si z ní učinil Veroniku, která se v očích lidí stala obrazem hrůzy.

Veronika zažila Boží přítomnost ve svém životě tak silně, že ji ani na okamžik nenapadlo dělat Bohu výčitky kvůli své chorobě – Jemu, který ji navštěvoval, aby ji utěšoval. Ona si svou nemoc nevyhledala. Nechtě-

la alergii, která dělala její malomocenství ještě strašnějším. Pokaždé, když přicházela nová krize, osvojila si Kristovu modlitbu: *Otče, je-li možné, odejmi ode mne tento kalich!* Ale jako On, i ona se Otci úplně odevzdala. Veronika pocítuje utrpení, ale zároveň i nadpřirozenou radost. Strašné utrpení – nadpřirozená radost. Aniž by zacházela do podrobností, chválila Boha za všechno, co dostala, i za svůj život malomocné.

»Můj život byl úžasně naplněný. Ničeho nelituji. Pro mne jsou dny příliš krátké na modlitbu. Ještě více bych chtěla zkrátit své noci. Chci to dělat pře-

devším proto, abych se mohla modlit.«

Veronikina modlitba

Pane, Ty jsi přišel, abys žádal ode mne všechno, a já jsem Ti všechno dala.

Tak ráda jsem četla, a nyní jsem slepá.

Milovala jsem procházky lesem, a nyní mám ochrnuté nohy.

Ráda jsem trhala květy na ranním slunci, a už nemám ruce.

Jelikož jsem žena, milovala jsem krásu svých vlasů, jemnost svých prstů, půvab svého těla.

Teď jsem téměř bez vlasů, místo jemných prstů mi zůstaly jen pahýly.

Podívej se, Pane, jak zničené je moje krásné tělo!

Ale nevzpírám se. Děkuji Ti. Po celou věčnost Ti budu vyjadřovat díky, protože až dnes v noci zemřu, vím, že můj život byl úžasně naplněný. Byla jsem obdarována mnohem více, než toužilo mé srdce, protože jsem žila láskou.

Ó můj Otče, jak dobrý jsi byl ke své malé Veronice!

A dnes večer, moje Lásko, prosím Tě za všechny malomocné celého světa. Prosím Tě hlavně za ty,

kteří jsou morálním malomocenstvím zbaveni odvahy, mrzačení a poražení.

Miluji zvláště je a v skrytosti se za ně obětuji, jsou mými bratry a sestrami.

Ó moje Lásko, dávám Ti své malomocenství, aby oni už nepocítovali odpor, hořkost a chlad svého mravního malomocenství.

Otče, jsem Tvým malým děvčátkem, veď mě za ruku, jako vede matka svoje dítě. Ponoř mě do hloubky svého Srdce, abych tam přebývala po celou věčnost spolu se všemi, které miluji.

*Z Vítězství srdce
20/2000,
přeložil-lš*

Život Kristův (71)

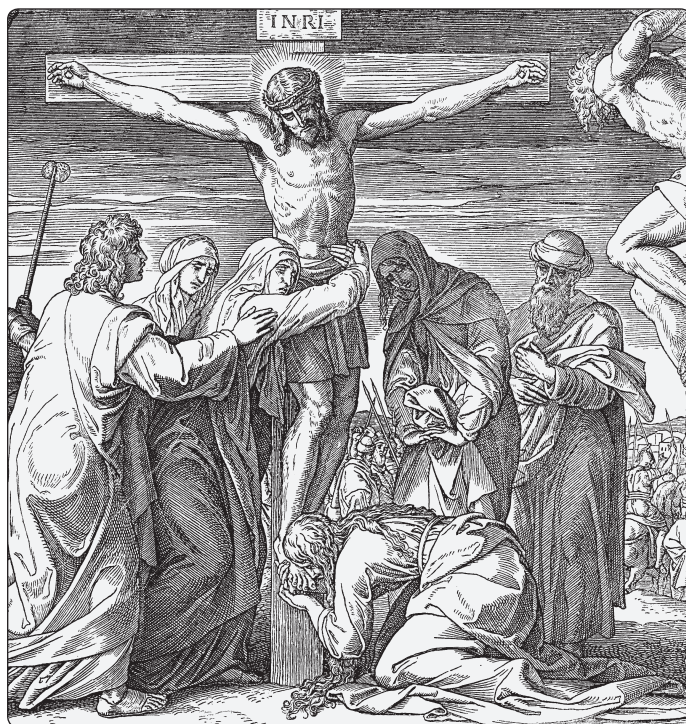
LXXI. Poslední Kristova slova na kříži: „To je tvoje matka ...“

1) Poselství Kristova kříže obsahuje některá slova vyjadřující neskonale lásku. Jsou to slova, jimiž se obrací na svou Matku a na toho učedníka, jehož obzvláštním způsobem miloval, tedy na Jana. Obě tyto osoby byly přítomny na Kalvárii pod Ježíšovým křížem. Jan evangelista připomíná, že pod Ježíšovým křížem stála Jeho Matka (srov. Jan 19,25). Byla to přítomnost jedné Ženy, která byla již řadu let ovdovělá a která právě ztrácela svého jediného syna. Každé vlákno její bytosti bylo hluboce otřeseno tím, co mohla spatřit ve dnech, které vyvrcholily o Velikonocích. Otřásalo jí všechno, co viděla a slyšela i co jaksi dopředu vycítovala. Nyní stála pod *patibulem*. Jak by bylo možno bránit jí v bolesti a v pláči? Křesťanská tradice porozuměla dramatické zkušenosti oné Ženy plné důstojnosti a ctihodnosti, ale také Ženy s rozedraným srdcem, a tak jí tato křesťanská tradice kontemplovala s vnitřní účastí na její hluboké bolesti: „*Stabat Mater dolorosa - iuxta cruce[m] lacrimosa - dum pendebat Filius.*“ Nejednalo se pouze o otázku „těla a krve“ ani o bezesporu vznešený citový a čistě lidský vznět. Mariina přítomnost pod křížem dokládá její aktivní a totální spoluúčast na vykupitelské oběti jejího Syna. Maria chtěla mít podíl až do konce na Ježíšových útrapách, poněvadž od sebe neodráčila meč, který byl předpovězen Simeonem (srov. Lk 2,35). Maria tedy spolu s Kristem přijala tajuplný Otcův záměr. Ona se stala první podílnicí na Kristově oběti a navěky zůstane dokonalým vzorem pro všechny, kdo bezvýhradně přijmou to, aby se přidružili k vykupitelské oběti.

2) Na druhé straně mateřské soucítění, jež bylo vyjádřeno přítomností u paty kří-

že, činilo drama Kristovy smrti ještě hlubším a pohnutějším. Maria je tak blízko dramatům všech rodin, tolika matek a tolika dětí, které se znovu scházejí u příležitosti úmrtí, po dlouhých úsecích času v odloučení z pracovních důvodů, kvůli nemoci, kvůli násilí na jednotlivcích nebo celých skupinách lidí. Ježíš, který vidí svoji Matku poblíž kříže, si vzpomíná na epizody ze společného života v Nazaretě, událost z Kány, příhodu z jeruzalémského chrámu, možná si připomenul okamžiky Josefova odchodu z tohoto světa i chvíle loučení s Matkou, uvědomoval si její samotu posledních několika let, a tato samota se nyní měla ještě vyhrotit. Maria pak ze své strany vzpomíná na všechno to, co po léta uchovávala ve svém srdci (srov. Lk 2,19.51), a nyní tomu všemu rozumí ve světle kříže. V její duši se bolest a víra slévají v jedno. A nyní se k ní obrací z výšin kříže pohled, je to Ježíš, kdo na ni pohlédl.

3) *Když Ježíš uviděl svou Matku, a jak při ní stojí učed-*

ník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvoje matka.“ (Jan 19,26-27) Jedná se o úkon něhy a synovské úcty. Ježíš si nepřeje, aby Jeho Matka zůstala sama. Místo sebe jí nechává učedníka, jehož Maria znala jako toho, kterého Ježíš obzvláště miloval. Tak Ježíš svěřuje Marii novou formu mateřství a žádá ji, aby jednala s Janem jako se svým synem. Ovšem slavnostní způsob svěřeni úkolu („Ženo, to je tvůj syn.“), který se nachází v samotném srdci dramatu kříže, střídmost a prostota slovního vyjádření, jež je téměř jakousi svátostnou formulí, to vše dává tušit, že mimo řád rodinných poměrů a vztahů je tato událost součástí díla spásy, v němž Žena - Maria byla po boku Syna člověka při Jeho mesiášském poslání. Na samém závěru svého díla Ježíš prosí Marii, aby definitivně přijala to, že On sám se činí obětí za vykoupení světa, a to vše je spjato s tím, že Maria má od nynějška přijmout Jana jako svého syna. Onu novou formu mateřství dostává Maria za cenu své vlastní mateřské oběti pod křížem.

4) Toto synovské gesto, které je naplněno mesiášským významem, značně překračuje osobu milovaného učedníka, který byl označen jako Mariin syn. Ježíš chtěl tímto gestem svěřit Marii mnohem četnější potomstvo. Chce tu Marii ustanovit Matkou každého člověka, který se stane Jeho následovníkem, a to od toho okamžiku navždy, jedná se o učedníky všech dob. Nejedná se tedy pouze o rodinnou záležitost, o gesto syna, který by měl starost o svou vlastní matku, je to gesto Vykupitele světa, který Marii svěřuje jakožto Ženě mateřskou úlohu vzhledem ke všem lidem, kteří jsou povoláni k tomu, aby se sjednotili v církvi. V onom okamžiku byla tedy Maria z výšin kříže ustanovena a jaksi „konsekrována“ jakožto Matka Církve.

5) V tomto daru Janovi a v něm také všem Kristovým následovníkům i všem lidem spočívá jakési doplnění toho daru, jež činí Ježíš sám ze sebe prostřednictvím své smrti na kříži. Maria představuje spolu s Ježíšem dokonalou jednotu nejen proto, že jsou matka a syn podle těla, ale proto, že podle věčného Božího úradku jsou určeni, aby zaujímali ústřední postavení v dějinách spásy. Z těchto důvodů také Ježíš cítí povinnost zapojit svoji Matku nejen do svého vlastního darování se Otci, ale rovněž do svého darování se lidem. Maria je ze své strany v dokonalém souladu se svým Synem v tomto úkonu sebedarování a sebeobětování, což představuje jakési prodloužení onoho FIAT, jež pronesla při zvěstování. Ježíš ve svém utrpení je dokonale oproštěn od všeho. Na Kalvárii Mu zůstává pouze Jeho Matka, a tak úkonem svrchovaného sebeopřetení daruje rovněž jí celému světu ještě předtím, než definitivně naplní své poslání obětováním vlastního života. Ježíš je si vědom toho, že se přiblížil okamžik naplnění všeho, jak to říká evangelista: „Potom, když Je-

žíš věděl, že je všechno dokonáno, ...“ (Jan 19,28) Proto si přeje, aby mezi těmito dokonánými záležitostmi byl zahrnut i dar Matky církvi a světu.

6) Jedná se bezesporu o duchovní mateřství, která se usku-tečňuje podle křesťanské tradi-ce a nauky církve v řádu mi-losti. Druhý vatikánský koncil Marii nazývá Matkou v řádu milosti (srov. LG 61). Je to te-dy mateřství, jež je svou vlast-ní povahou duchovní a nadpři-rozené, jež se včleňuje do ob-lasti, kde působí milost plodící v člověku božský život. Toto ma-teřství je tedy předmětem víry stejně, jako k tomuto předmě-tu víry patří také milost, s níž je spjata. Toto mateřství vede k velkému myšlenkovému bo-hatství a k sladkým a něžným prožitkům naděje, důvěry a lás-ky, které tvoří součást Kristova obdarování. Ježíš, který zakusil mateřskou Mariinu lásku a poznal její nesmírnou hodnotu ve svém vlastním životě, si přál, aby rovněž jeho učedníci moh-li zakoušet tuto mateřskou lás-ku jako součást vztahu k Ně-mu po celou dobu svého vlast-ního duchovního vzrůstu. Jedná se o to, aby učedník vnímal Ma-rii jako Matku a aby se k ní cho-val jako ke své Matce a aby jí dovolil to, že ho bude formovat ve smyslu pravé otevřenosti vů-či Bohu a k pravému sjednoce-ní s Kristem i k pravé lásce vů-či bližnímu.

7) Lze tedy říci, že rovněž tento aspekt poměru k Marii je součástí poselství Kristova kří-že. Evangelista v tomto ohledu tvrdí, že Ježíš dále pravil: »Po-tom řekl učedníkovi: „To je tvo-je matka.“« (Jan 19,27) Když se obrací na svého učedníka, Ježíš ho prosí, aby se choval k Marii jako ke své vlastní matce. Ma-teřské lásce Mariině musí od-povídat synovská láska učed-níka. Poněvadž učedník má zaujmout Ježíšovo místo vedle Marie, je vyzván, aby ji opravdu miloval jako svoji vlastní matku. Jako kdyby mu Ježíš říkal: „Mi-

luj jí!“ To vše je ve zvláštním souladu s odkazem lásky, kte-rý Ježíš zanechal svým učed-níkům ve Večeřadle. Tento po-žadavek platí nejen pro Jana, ale také pro všechny Kristo-vy učedníky všech dob. Těmi-to slovy sám Ježíš zakládá ma-riánský kult církve, již dává pro-střednictvím evangelisty Jana na srozuměnou svoji vůli, aby Ma-ria, která je z jeho rozhodnutí Matkou každého učedníka, od každého z učedníků obdržela pravou synovskou lásku. Důle-žitost mariánského kultu, jak si ho církev vždy přála, se vyvozu-je ze slov pronesených Ježíšem v hodině jeho smrti.

8) Evangelista uzavírá celou epizodu slovy: *A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.* (Jan 19,27) To znamená, že onen učedník bezprostředně odpově-děl na Ježíšovo přání: od toho okamžiku přijal Marii do svého domu, prokazoval jí synovsko lásku a všestranně o ni pečoval, takže mohla žít v usebrano-sti a v pokoji očekávat oka-mžik, kdy se bude moci připo-jit ke svému Synovi. Díky tomu pak Maria mohla sehrávat svo-ji roli v rodící se církvi, a to jak při Letnicích, tak v dalších oka-mžících jejích dějin. Ono Jano-vo gesto bylo splněním Ježíšova odkazu vzhledem k Marii, mělo však také symbolickou hodnotu pro každého Kristova učedníka, který je vyzván k tomu, aby při-jal Marii k sobě a dal jí přísluš-né místo ve svém vlastním ži-votě. Vždyť podle slov umírající-ho Ježíše každý křesťan musí nabídnout patřičný prostor ve svém životě, a tak v něm Maria nemůže být nepřítomna. Mů-žeme tedy uzavřít toto zamyšlení a tuto katechezi o poselství kří-že výzvou určenou každému, aby přijal Marii do svého do-mu, do svého života. Je třeba připojit výzvu, aby si každý stá-le více cenil daru ukřižovaného Krista, který nám daroval Ma-rii za Matku.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se sta-lo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a při-pojil se k nim. Ale cosi jim jakoby zadržovalo oči, takže ho nepo-znali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Za-stavili se celí smutní.

Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo.“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“

Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu vše-mu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás si-ce rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Ně-kteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všech-ny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připo-zdívá a den už se nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehoře-lo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“

Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řek-li: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vy-pravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lá-mání chleba.

NESNÁŠENLIVÍ?

Pracuji již šest let v katolic-ke církvi v Keni.

Lidé jsou zde hluboce věří-cí. Nikoliv pro útěchu v bídě, jak se někteří domnívají, nýbrž proto, že zde nade všechno mi-lují Boha a Pannu Marii. Nejsou zde žádné poukazy z poradny, aby bylo možno zabít nenaro-zené dítě. Nikdo tu neútočí na celibát. Papeže zde ctí jako ná-stupce sv. Petra a i když s ním někdo ve všem nesouhlasí, cho-vají k němu úctu a stojí pevně za ním.

Nemají tu žádný ústřední vý-bor kenijských katolíků, žádnou církev zdola. Z evropského po-hledu je to všechno přirozené netolerantní a konzervativní.

A podle evropských měřítek by bylo třeba, aby církev v Keni ote-vřela svá okna světu...

Ale máme tu kostely napl-něné k prasknutí a čilý nábo-ženský život ve farnostech. Má-me dostatek kněžského a řehol-ního dorostu. Každý rok se křtí několik set dětí. Církevně se zde uzavírají sňatky a církevně se pohřbívá.

Katolická církev v Keni neot-vírá okna jen tak. Nejdříve po-zorně zkoumá, zda fouká vítr od Duchu svatého nebo od...

A proto pozor na otevírá-ní oken!

*Jáhen Lothar Wilczek, Keňa.
Dopis čtenáře v Komma 6/2001,
Leben 22/2001*

Skutečná tvář otce Pia (15)

Skrutý za hlavním oltářem setrval celé hodiny v tiché usebranosti. Často ho v kostele zavřeli. Ani jednou si toho nevšiml! Jednoho dne vrazil sakristán celý vzrušený k arciknězi: »Signore Arciprete, pojd'te rychle, P. Pio je mrtvý!« Don Salvatore ho skutečně našel na dlažbě nataženého, bez pohybu, »beze smyslu«. Povolán ve jménu svatě poslušnosti k pořádku, opět se napřimil a otevřel oči...

Arcikněz uznal za rozumnější dát mu klíče od kostela a od té doby dělal P. Pio všechno možné, aby zůstal nepozorován. Nevěděli bychom o těchto jeho vytrženích, kdyby bdělý kostelník nevyžvanil jeho tajemství!

Při takovém kajícníkovi, který se vymykal z běžných měřítek, musel Don Salvatore učinit určitá opatření. Podle vlastních pravidel a pro blaho P. Pia mu nařídil, aby mu přinesl ihned dopisy svého duchovního vůdce, jakmile je obdrží, a to dříve, než je sám bude číst.

Poddajný jako dítě mladý kněz poslechl. Jednoho dne, když Don Salvatore jeden z těchto dopisů otevřel, konstatoval, že obálka obsahuje jen číslý list papíru.

»Padre Agostino se zřejmě zmýlil. Vyžádejte si nový dopis.«

»Nikoliv, on se nezmýlil,« odpověděl P. Pio klidně, »«quei brutti signori» mi chtěli ztropit žert.«

»Ty tedy víš, co stojí v dopise?«

»Ano, vím.«

Bod po bodu vylíčil všechno, co mu jeho duchovní vůdce napsal. Arciknězi to připadlo poněkud »divné«. Ihned napsal P. Augustinovi, aby se vše vysvětlilo. A byl neobyčejně ohromen, když se dověděl, že P. Pio viděl zcela jasně. Řekl o té věci lidem. Nevíme bohužel nic o obsahu tohoto dopisu. Jindy se stala věc ještě podivnější. Když Don Salvatore otevřel do-

pis, byla v něm místo textu jen velká inkoustová skvrna »ve formě trychtýře«. Ve svatém hněvu vzal kropáč se svěcenou vodou a pokropil řádně poskvřený papír. Skvrna okamžitě zmizela k velkému překvapení jeho neteře, která byla svědkem celé příhody a ihned ji vyzvonila klepnám v Pietrelcině.

Don Salvatore snad zachovával mlčení. Ale když se tyto mimořádné události dostaly na veřejnost, vystříhal se toho, aby je dementoval.

Přitom ubohý otec Pio dělal, co jen mohl, aby unikl zvědavosti. Jako dobrý syn sv. Františka zřídil si za selským dvorem svých rodičů něco jako slámou přikrytou poustevnu. Zde se věnoval v nejhlubším mlčení Božím zájmům v hlubokém tichu psích veder. Jeho matka, která věděla o jeho tajemství, volala ho jen k jídlu, které snědl velmi rychle. Jednoho dne, 20. září 1915, přišla Donna Giuseppa do vinice a volala: »Padre Pio, Padre Pio!«

Krátce nato přišel její syn z chýše a mával rukama sem a tam, jako by se spálil.

Donna Giuseppa měla veselou náladu a začala se smát: »Co je s tebou, Padre Pio? Člověk by řekl, že hraješ na kytaru!«

»Ale nic, maminko, malé bo-davé, bezvýznamné bolesti.«

Donna Giuseppa na svého syna dále nenaléhala. Na statku byly důležitější práce, než se zabývat nějakou bolístkou!

Ale ve skutečnosti obdržel Padre Pio právě neviditelná stigmata.

Bolest byla tak velká, že arcikněz, který byl do věci zasvěcen, pokládal za vhodné, aby jej zbavil povinnosti celebrotat.

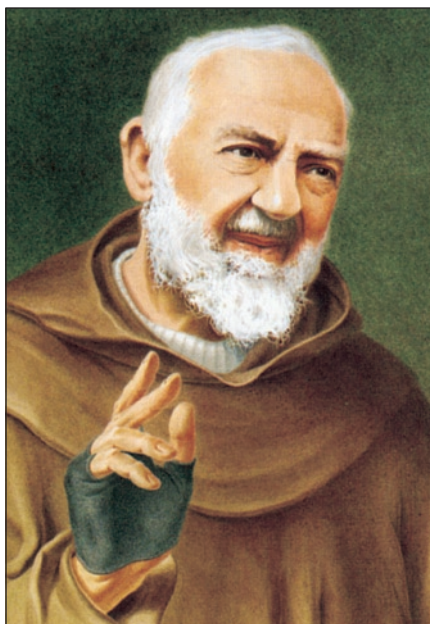
P. Pio s tím nesouhlasil. Za nic na světě nechtěl nechat svou mši na holičkách! Po dohodě s arciknězem se zajistil určitými opatřeními a odebral

se k sloužení mše do starého zapadlého kostelíka, který byl, jaká to náhoda, zasvěcen svatému mučedníkovi Piovi.

6. KAPITOLA

Nebylo by nyní na čase, aby se P. Pio pohřbil v nějakém klášteře?

Ne! Bůh ve svém nevyzpytatelném úradku usoudil jinak. Válka! A P. Pio je schopen vojenské služby. To dokazuje, že

netrpí žádnou organickou nemocí. A tak zamění kutnu za uniformu. V té by bylo místo pro dvě tak vyzáblá těla. Jeho kamarádi vypravují, že v ní vyhlížel jako hromádka neštěstí. Jistě, nebyl na ni vůbec zvyklý! Jeho vojenští představení, kteří viděli, že mu celý ten krám vůbec nesedí a vůbec ho nemohl nadchnout, ale že je tichý a pokorného srdce, svěřovali mu nejnevědčejší a nejodpornější práce. Byl to poskok, pomocník v nouzi, popelka.

Ale nic z toho ho nezatěžovalo. Z lásky ke svému ukřižovanému Pánu mu každá taková svízeň připadala sladká. Strašně trpěl atmosférou kasárenského života, oplzlými řečmi a nevázaným chováním svých kamarádů, na odív vystavovanou smyslností, mluvou plnou hrubých slov, klení a rouhání, celou tou stin-

nou stránkou vojenské poroby, která je zřejmá především u odílů záložáků. Umi si někdo představit něco krkolomnějšího, než to, čemu byl vystaven, když musel přejít z františkánského ráje do pekla netušené, zcela neznámé hanebnosti?

Bůh však měl jako vždy svou jakoby matoucí, ale spásnou myšlenku. Jako určený pro hříšníky musel P. Pio nejdříve poznat hříchy, a to nikoliv z knih, ale zcela zblízka, jak vypadají v celé své hrůze a jak vzdorují nekonečné spravedlnosti.

A tak se učí hříšníky nejen poznávat. On se učí je také milovat. Skrze celou špínu, která jej obklopuje, jeho milostí zostřený pohled poznává nesmrtelné duše, které sice leží v poutech, ale přesto jsou to Boží děti. V ohni navštívení získává tento výjimečný kněz výzbroj apoštola.

Nevíme nic o jeho pobytu v nemocnici Nejsvětější Trojice v Neapoli, do které byl později přidělen jako podomek pro nejobyčejnější a nejnižší práce. Bezpochyby se tam naučil velkému soucitu s nemocnými a zraněnými těly. Každý den mu nabízel srdcervoucí lekce. Jak jen zastavit to mrhání nevyhnutelným utrpením? Co je možno udělat, aby směřovalo k výkupnému Kříži? Mlčenlivě, zcela v pozadí, nemotorně a neohrabaně, ztracen ve své špatně střížené uniformě, vykonává vojín Francesco Forgiore přidělené práce, jak nejlépe může, a je terčem vtípů svých kamarádů, kteří s tímto „tupašem“ nemají vůbec soucit. Nikdo netuší, že každý pohyb jeho probodených rukou mu působí nesnesitelné bolesti. Jestliže ho dokonce matka ráda škádlila – »člověk by řekl, Padre Pio, že trávíš svůj čas chytáním motýlů« – pak pro své kamarády na světnici byl terčem krutého výsměchu...

(Pokračování)

ČAS VELKÉ ZKOUŠKY

„Nikdy nebyl mír tak ohrožován, jak je tomu za vašich dnů, protože zápas mého Protivníka s Bohem je stále silnější, zákeřnější, trvalejší a všeobecnější. *Vstoupili jste tak do období velké zkoušky.* Velká zkouška přišla na vás všechny, mé ubohé děti, které satan tolik ohrožuje a které duchové zla tolik zraňují... Velká zkouška přišla na církev... Velká zkouška přišla na celé lidstvo, které je nyní týráno násilím, které vystupuje z břehů, nenávisť, která ničí, válkami, které se hrozivě rozšiřují, velkým zlem, které lidstvo není schopno odvrátit... Kolik lidí bude muset trpět bičováno hladem, nouzí, nesvorností, bratrovražednými válkami, které prolíjí tolik krve na vašich cestách.“ (1. ledna 1993)

POSILA VE VELKÉ ZKOUŠCE

„Jestliže nadešel čas zkoušky, nadešel také okamžik, kdy všichni mohou nalézt ochranu v mém Neposkvrněném Srdci. Neztrácejte odvahu! Buďte silni v naději a v důvěře. Předpověděla jsem vám časy, které vás čekají, časy bolestné a nesnadné, právě proto, abych vám pomáhala žít v naději a ve velké důvěře k vaší nebeské Matce. Čím více budete vstupovat do doby velké zkoušky, tím více budete zakoušet zcela mimořádným způsobem moji přítomnost jako přítomnost Matky, která vám stojí po boku, aby vám pomáhala, aby vás chránila, těšila a připravovala na nové dny světla a míru.“ (1. ledna 1993)

Večeřadlo modlitby. „Proto obnovuji dnes svou výzvu, abyste rozmnožili večeřadla modliteb, o které jsem vás žádala s mateřskou naléhavostí.“ (30. května 1993) – „Žádám vás, především nyní, abyste se modlili svatý růženec horlivě a s radostí.“ (1. května 1983).

„...Duchovní večeřadlo mého Neposkvrněného Srdce je útočištěm, do něhož musíte všichni vstoupit, abyste obdrželi dar druhých Letnic.“ (7. října 1990)

Z Modré knihy

Srdečně zveme na **PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH** (Tábor) v roce 2002 (kromě června). Program od 14 hod. V červnu zveme na 2. sobotu (Neposkvrněného Srdce P. Marie).

POUT MANŽELŮ A RODIN VE ŠTERNBERKU V SOBOTU 13. DUBNA 2002

Centrum pro rodinný život při Arcibiskupství olomouckém ve spolupráci s farnostmi ve Šternberku zvou v sobotu 13. 4. 2002 na Poutí rodin v chrámu Zvěstování Páně ve Šternberku. V 10.00 hod. bude pontifikální mše sv. za účasti arcibiskupa J. Graubnera s obnovou manželských slibů. Po poledním občerstvení následují přednášky pro rodiče a prarodiče a pohádkový program pro děti v bývalém augustiniánském klášteře. Poutí ukončí ve 14.30 hod. svátostné požehnání. Poutí je zahrnuta do duchovní přípravy rodin olomoucké arcidiecéze na národní pouti na Velehradě, která je letos věnována rodinám.

MONTSERRAT U CIZKRAJOVA

Středa 1. 5. – zahájení poutní sezóny: 17.30 hod. růženec, 18.00 hod. mše sv. a májová pobožnost.

Neděle 5. 5. – jarní poutí: 8.30 hod. růženec, 9.00 hod. mše sv., májová pobožnost a sv. požehnání.

Sobota 18. 5., 15. 6. a 20. 7. – sobotní dopoledne u Matky Boží: 8.30 hod. růženec, 9.00 hod. mše sv., tematická promluva, adorace a sv. požehnání.

SLAVONICE, POUTNÍ KOSTEL BOŽIHO TĚLA

Neděle 12. 5. – smírná poutí: 9.30 hod. mše sv.

Sobota 18. 5. – svatodušní vigilie ve 20.00 hod.

Neděle 2. 6. – poutní slavnost Těla a Krve Páně: 9.30 hod. mše sv., adorace a požehnání městu.

Liturgická čtení

Neděle 14. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14.22–28

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 11a (*Ukaž mi, Pane, cestu k životu.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 1,17–21

Ev.: Lk 24,13–35

Pondělí 15. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15

Ž 119(118),23–24.26–27.29–30

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně*

Hospodinově. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 16. 4. – ferie

1.čt.: Sk 7,51–8,1a

Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svě-*

řují svého ducha. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,30–35

Středa 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,1b–8

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Ne-

bo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40

Ž 66(65),8–9.16–17.20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 19. 4. – ferie

1.čt.: Sk 9,1–20

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa*

a hlásejte evangelium. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 9,31–42

Ž 116(115),12–13.14–15.16–17

Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za*

všechno, co mi prokázal? Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,60–69

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 4.	PO 15. 4.	ÚT 16. 4.	ST 17. 4.	ČT 18. 4.	PÁ 19. 4.	SO 20. 4.
Antifona	518	518	518	518	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	518	518	518
Antifony	540	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	544	547	550	553	556	559
Antifona k Zach. kantiku	540	544	547	550	553	556	559
Prosby	541	544	547	550	553	556	559
Záv. modlitba	541	545	548	551	554	557	560
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	551	554	557	560
Záv. modlitba	541	545	548	551	554	557	560
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	517	517	517	517
Antifony	538	542	1056	1072	1087	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	538	542	546	549	552	555	558
Ant. ke kant. P. M.	539	543	546	549	552	555	558
Prosby	539	543	546	549	552	555	558
Záv. modlitba	541	541	545	548	551	554	557
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Augustin Jan Špaček CFSsS, jáhen: MÁJOVÉ PROMLUVY

Soubor deseti krátkých úvah nad vybranými invokacemi loretánských litaní – Svátá Maria, Svátá Boží Rodičko, Svátá Panno panen, Matko Kristova, Matko Božské milosti, Matko nejčistší a nejudnější, Matko neporušená a neposkvrněná, Matko láskyhodná, Matko dobré rady, Matko Spasitele. Vyšlo jako příloha Fermenta 4/2002.

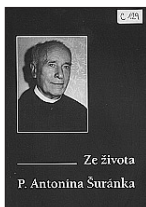
MCM s. r. o., brož., A5, 16 stran, 10 Kč

ZE ŽIVOTA P. ANTONÍNA ŠURÁNKA

Uspořádal P. Alois Kotek

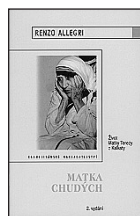
Májová čtení o P. Šuránkovi (celkem 33). Lze použít v kteroukoliv jinou vhodnou dobu i k soukromé četbě.

Místo rukopisu, brož., A5, 112 stran, 45 Kč

pisů. Texty jsou prokládány jedinečnými ukázkami starých kreseb a rytin, fotografiemi a v neposlední řadě i uceleným soupisem svatoivanských památek. Vychází v rámci Edice historica.

Vyšehrad, váz., 154x235 mm, 216 stran, 218 Kč

Renzo Allegri:

MATKA CHUDÝCH

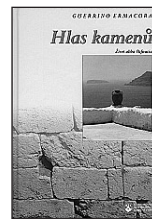
Životopis Matky Terezy z Kalkaty. Druhé vydání doplněné životopisnými údaji za léta 1992 až 1997.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., 114x180 mm, 152 stran, 119 Kč

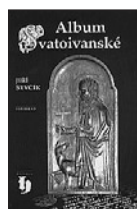
Guerrino Ermacora: HLAS KAMENŮ

Další z mnoha publikací v Edici beletrie. Tentokrát se jedná o příběhy abbého Pafnucia, z jehož studnice moudrosti může každý čtenář pro sebe něco načerpat.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5,
174 stran, 169 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Jiří Ševčík:

ALBUM SVATOIVANSKÉ

Úplné zpracování všech dostupných podkladů o postavě prvního českého poustevníka sv. Ivana. Autorovi se podařilo nejen připravit a zpracovat velké množství podrobných informací pro odbornou část veřejnosti, ale i přitažlivým způsobem podat světcův příběh také laickému čtenáři. Jsou zde sebrány svatoivanské legendy, básně a staré modlitby v průřezu celého tisíciletí. Na základě ukázek je v knize podán i všestranný vývoj úcty k tomuto „zapomenutému“ světcovi. Zpestřením jsou citace z unikátních starých ruko-

Gordon MacDonald: BÝT DOBRÝM TÁTOU...

Autor předkládá svůj pohled na dozrávání muže v dobrého otce, který se zájmem a moudrostí ovlivňuje a formuje svět a charakter svět dětí. MacDonaldu principy jsou srozumitelné, ilustrovány konkrétními příklady ze života a navíc ověřeny dlouholetou rodičovskou praxí.

Návrat domů, brož., A5, 172 stran, 179 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVETLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská Olomouc (maticecm.cz), Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání knihy@maticecm.cz, telefon 068/522 28 03 (fax), 068/550 04 31 (tel.). Medzinger aj., se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.